

ПОЛИТИКИН

Немачка 3,00 DEM, САД 1,25 USD, Швајцарска 2,50 CHF,
Шведска 13,00 SEK, Аустрија 20,00 ATS,
Грчка 300 GRD, Енглеска 1,00 GBP

ЗАБАВНИК

1. V 1992. • ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ • ГОДИНА LIV • ЦЕНА 150 ДИН. • БРОЈ 2105

ФАНТАСТИКА

КАДА
ЈУЧЕ
БУДЕ
СУТРА

За све од 7 од 77

Бирџеу

Веровали или не!

КАМЕНИ КИП ЛАВА

БАЈАРСКО ЈЕ ДЕ-ЛО ПРИРОДЕ, А НАЛАЗИ СЕ У КАЛ-БЕР-СИТИЈУ У КАЛИФОРНИЈИ (САД).

КРИСТОФОР КОЛУМБО

ИМАО ЈЕ ПОТПУНО СЕДУ КОСУ ВЕК У 30. ГОДИНИ.

Најчудније шицање на свецу

БЕРБЕРИ ПЛЕМЕНА АВОС ИЗ ИНДИЈЕ ШИШАЈУ МУШТЕРИЈЕ ТАКО ШТО ПОД ПРАМЕН КОСЕ ПОСТАВЕ МАЧ, А ОНДА ГА СНАЖНО УДАРЕ БАТИНОМ.

ЕГИПАТСКИ ПАСТИРИ

КУВАЛИ СУ ЈАЈЕ ТАКО ШТО СУ ГА СТАВЉАЛИ У НЕКУ ВРСТУ ПОВЕЗА, А ОНДА СУ ГА СНАЖНИМ ЊИКАЊЕМ ПОМЕРАЛИ С ЈЕДНОГ КРАЈА НА ДРУГИ. ОДРЕЊА, ЈАЈЕ БИ СЕ ПОСЛЕ ИЗВЕШНОГ ВРЕМЕНА СКУВАЛО.

УЛАЗ У ПЕКИНУ

У ПОРТ АРТУРУ НА ТАСМАНИЈИ ИМА ГОТОВО САВРШЕН ОБЛИК ОВОГ ОСТР-ВА ЈУГОИСТОЧНО ОД АУСТРАЛИЈЕ.

ПЈЕР БУЖЕ

(1698-1758)

ФРАНЦУСКИ МАТЕМАТИ-ЦАР, ПОСТАО ЈЕ ПРО-ФЕСОР ПАРИСКЕ ПО-МОРСКЕ ШКОЛЕ ЗА КАПЕТАНЕ КАДА ЈЕ ИМАО 15 ГОДИ-НА. КАДА МУ ЈЕ БИЛО 10 ГОДИНА, БУЖЕ ЈЕ ДАВАО ПРИВАТНЕ ЧАСО-ВЕ ИЗ МАТЕМА-ТИКЕ.

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

●●● према Гинисовој књизи рекорда највећа жива ограда на свету окружује једно имање у Енглеској: висока је 11 метара, широка 4,5, дугачка 155 метара, а стара је равно 272 године! И данас, уз сва техничка помагала, за редовно шишање десетак баштована утроши 10 дана.

●●● на Мадагаскару је откривена нова врста лемура коме прети изумирање. Срећом, један од два пара дове-зена у САД добио је недавно потомство.

●●● у Африци важе ло-вачки сигнали које сваки учесник сафарија мора да на-учи јер се често не сме изго-ворити ниједна реч. Подиза-ње горње усне тако да су зу-би истакнути значи – прису-ство дивљачи. Лагано покре-тање руке горе-доле, са ша-ком на доле окренутом, зна-чи – не мрдај, а избацивање једног рамена напред – по-крет.

●●● мексички лекар Марио Дорија користи за лечење опекотина прах из коре ми-мозе тепис. Резултати су за-дивљујући. Проналазак је ве-ома важан јер у свету сваке године од опекотина 2. и 3. степена страда више од 12 милиона људи, од чега 3,5 милиона умире, а више од 4 милиона остају инвалиди.

●●● тридесетогодишњу Ми Цин из кинеске провинције Хуандун изненада је јако за-болела глава, добила је тем-пературу, осећала се ломно. Кад се обратила лекарима, они су утврдили да пацијент-киња испушта електрично пражњење, и то какво – волтметар је показивао 120 волти. Злосрећна жена била је у стању да додиром упали сијалицу. Лекари су настави-ли да је посматрају, али још нису у стању да објасне ову појаву.

Илустровао: Зоран Петковић-Петко

РАТ ЈЕ ТРАЈАО 2000 ГОДИНА

Неки владари
повели би своје
народе у рат, па
би онда „забо-
равили“ да пот-
пишу мир. Је-
дан такав сукоб
почео је 146. го-
дине пре наше
ере, а мировни
уговор склоп-
љен тек 1985.

Свакако најбесмисленија и најштетнија људска делатност је ратовање. Још горе од тога је водити дуготрајан рат. Историја људског рода, препуна озбиљних ствари, бележи и неколико занимљивости везаних за ратовање, које само подвлаче бесмисао убијања и разарања.

Зна се да су се у Европи водили „стогодишњи“, „тридесетогодишњи“ и слични ратови. Највећи светски сукоб, Други светски рат, трајао је непуних шест година, а несрећни народ Вијетнама је преко три деценије ратовао за слободу.

Постоје, међутим, неки ратови који су окончани тек после 335, па чак и 2131 годину. Наравно, нису све те године биле обележене ратовањем, али је занимљиво подсетити се и на ту, мање трагичну страну историје.

Фебруара 1985. године водећи политичари Италије и Туниса свечано су склопили мировни уговор после више од две хиљаде година. А све је почело у другом веку пре наше ере када је Римско царство, које је било на врхунцу моћи, кренуло у освајање Африке. Ту се сусрело са достојним противником, богатим и моћним градом Картагином. После дуготрајних борби, 146. године пре наше ере римске трупе су савладале противника и велелепни град сравниле са земљом. Картагина је уништена, Рим више није имао противника за дуго време.

Наравно, потписивање мира између наследника две античке силе има данас само симболичан карактер, али то није случај и са ратом између Холандије и британског острвља Сили прекинутим 1986. године.

Било је то давне 1651. године када је Холандија објавила рат острвима Сили на крајњем југозападу британских острва. Све је почело због учесталих пиратских напада на холандске трговачке бродове. Пирати су имали своја упоришта на озлоглашеним острвима која се простиру на свега 16 квадратних километара.

Додуше, у том објављеном рату није испален ни један хитац, бар не са холандске стране. Јер, против пирата је кренуо британски вођа Оли-

вер Кромвел који је накратко био укинуо монархију. Он је потукао гусаре, али је ратно стање остало. Пуних 335 година касније у малом граду Ст. Мерис холандски и енглески представници потписали су коначно уговор о миру.

Један други дуготрајни спор, изазван ратом, изглађен је после пуне 184 године. У сукобу су били француска и швајцарски кантон Валис. Све је почело 1800. године када је Наполеон у походу на Италију, један дан боравио у овом кантону. Житељи једног сеоцета, њих 200, морали су да збрину и нахране целу армију од 40.000 ратника и пуно коња.

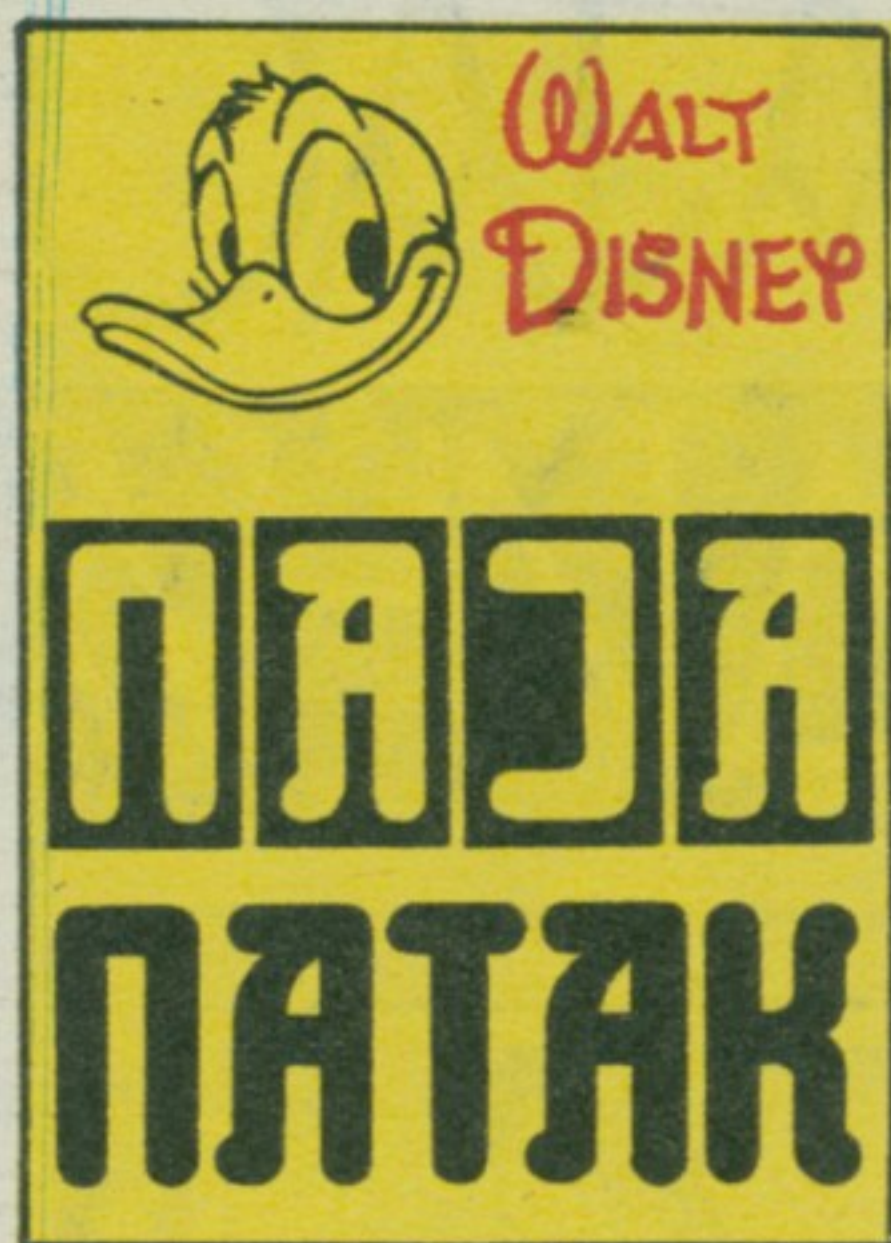
Педантни и прецизни Швајцарци испоставили су моћном Наполеону за своју услу-

гу рачун, а он га својим потписом и оверио. Али, трошкови нису никада намирени, па је француски дуг порастао на 150 хиљада швајцарских франка. Француска је одбијала да плати дугове, тврдећи да су одлуком Бечког конгреса, после Наполеоновог пораза, поништена сва његова дуговања.

А још један рат, у којем се такође није пуцало, објављен је пре скоро девет деценија са нашег тла. Мала Црна Гора, кад је 1905. била угрожена моћна Руска царевина, објавила је рат далекој јапанској империји. Иако су Руси изгубили, Црногорци са Јапанцима нису никада званично потписали мир. Али, нису ни ратовали.

Дубравко Колендић

ВЕЖБАОНИЦА
ПЕВАЧИЦЕ
КЕЈН

СПАС

ЗА

ГЛАС

11

Викати значи „повисити глас“, а висок глас делује неубедљиво, детињасто, неуротично. Пошто има много људи чији пословни успех зависи од гласа, ето разлога за постојање „вежбаонице гласа“

Викторија наглас чита причу за децу балансирајући при том на глави повећу саксију с цвећем. Маргарет се пење уз лестнице од канапа певајући из свег гласа. Колин држи предавање добацујући се врећом пасуља с неким из публике.

То се не догађа ни у лудници, ни на некој авангардној позоришној сцени. Викторија, Маргарет и Колин су настав-

нице које су спремне да плате 30 фунти на дан да би научиле правилно да користе свој глас.

Обично се мисли да само певачи, глумци и спикери живе од свог гласа и да само они морају да воде рачуна о њему. Анђела Кејн, бивша професионална певачица и наставница музике из Лондона, зна да су гласне жице основно средство за рад и многим пословним људима, политичарима, и, пре свега, васпитачима, учитељима, наставницима, професорима. „Данас је посао просветних радника тежи него икад. Њихов професионални статус је опао, а деца су све слободнија, да не кажем неваспитанија“, тврди Анђела.

У жељи да помогне бившим колегама, она је у свом граду недавно отворила вежбаоницу за глас и опремила ју је гредама, шведским мердевинама, лоптама, одскочним даскама и многим другим реквизитима. Из личног искуства зна да су глас и стас и те како повезани. „Када сам певала, мој глас је могао да испуни Алберт хол, али у реду ме је редовно издавао. Сада знам и зашто: нисам добро користила своје тело.“ Снага и убедљивост гласа зависе од свих делова тела, а не само од говорних органа.

Наши звучници су пазуха, каже Анђела, и због тога је веома важно где нам се налазе руке док говоримо. Ако их држимо прекрштене на грудима, блокираћемо глас и мораћемо да напрежемо гласне жице, то јест, да вичемо како бисмо надјачали друге шуме. То ће нас заморити, а неће произвести жељено дејство: викати значи „повисити глас“, а висок глас делује неубедљиво, детињасто, неуротично.

Како спустити глас

Дајана је запослена у великом трговинском предузећу. Признаје да је много успешнија у послу откако похађа вежбаоницу. „Кад год би ме телефоном позвала незадовољна муштерија, мој глас је постајао висок, пискав и детињаст. Узбуђење мог саговорника прелазило је на мене и почињала сам да подражавам његов начин говора. Тако су расправе трајале унедоглед. Сада знам шта треба да чиним: док разговарам, стојим чврсто на обе ноге, опуштена сам, поглед ми је усредсређен на неку тачку и глас ми звучи прибрано и уверљиво. Саговорник почиње да имитира мене и полако се смирује.“

Учитељица Полина дошла је у Анђелину вежбаоницу да

потражи спас за глас зато што се свакодневно исцрпљивала смирујући разред. Већ је почела да машта о превременој пензији. „Деца су врло бучна. Ако хоћете да их надјачате, морате да вичете. То је страховито заморно, а не даје жељене резултате. На колеџу су нас учили да морамо да спустимо глас ако хоћемо да привучемо пажњу деце, зато што су њихови гласови природно високи, али ја то никако нисам успевала. Сада ми је јасно зашто.“

Има неколико техника за спуштање гласа. Једна се састоји у томе да нагло чучнете, ударите раздвојеним коленима о под, затим се усправите и одмах почнете да говорите или певате. Тако се опушта дно карлице, што је веома важно за постизање нижих тонова. Други начин је да се механички смешите или да прстима повлачите углове усана према јагодицама док говорите (ове вежбе не треба изводити јавно).

Не плашећи се да ће остати без хлеба, Анђела открива још неке тајне „доброг гласа“:

Десет гласовних заповести

1. Ослободите се страха да ћете заборавити шта сте хтели да кажете и не понављајте у себи унапред припремљене речи.

2. Не затежите кравату, не дотерујте сукњу или оковратник пре него што проговорите.

3. Не прочишћавајте грло. Та потреба је само знак нервозе и престаће чим проговорите.

4. Стојте опуштено; тежину равномерно распоредите на оба стопала.

5. Не укрштајте ноге у коленима.

6. Замислите да вам је на глави тешка саксија. То ће вас натерати да се исправите и испрсите.

7. Посматрајте публику. Ако вам поглед није концентрисан, ни глас вам неће бити таква.

8. Размишљајте о људима у публици. Да ли им је топло, хладно, удобно, да ли су нестрпљиви? То ће вам помоћи да се усредсредите.

9. Ослушкујте звуке у соби и сачекајте прави тренутак да проговорите.

10. Немојте дубоко удахнути на почетку јер ће вам због притиска на гласне жице глас постати виши.

И оно најважније: певајте свакога дана. Под тушем, у колима, док перете судове... То ће вам поправити и глас и расположење. **С. М. В.**

Илустровао: Љубомир Милојевић Љубац

ЖИВОТ У ПУСТИЊИ

За време пешчане олује услед сударања и трења били она зрнаца песка може да дође до повећања електрицитета у ваздуху и до 80 волти по квадратном метру што изазива мучнину, повраћање и главобољу. Овај феномен први је забележио немачки географ Ван дер Еш док је истраживао пределе источне Сахаре још пре Првог светског рата. За време пешчаних олуја патио је од несносне главобоље све док му није пало на памет да се ослободи електрицитета у телу тако што је по земљи вукао проводник – кабл из аутомобила.

Што се човековог боравка у пустињским условима тиче, установљено је да би он

на жеги, без хране, воде и одеће једва издржао од једног до другог изласка сунца. Већ до 12 часова изгубио би 2–3,5 литара течности, а до касног поподнева кроз зној би отишло чак 7–9 литара. Вода би нестала и из крви, па би се количина смањила, а циркулација би се успорила што би довело до пораста телесне температуре. Пре заласка сунца температура тог несрећника порасла би до 45°C и он би умро у бунилу и грозници. Чак и када би попио 5,5 литара воде дневно, човек не би издржао више од пет дана. Јер, да би преживео на високим дневним пустињским температурама, одраслом човеку потребно је најмање 6,5 литара воде дневно.

ПТИЧИЈА КОБАСИЦА

Ескимима са источног Гренланда који у вечном леду живе удаљени 1.600 километара од Северног пола хране се углавном рибом, али свој јеловник обогаћују једним арктичким специјалитетом, неком врстом кобасице. Они, наиме, ловe мале њорке, морске птице које се гнезде на обали, а затим их, заједно са перјем, ноктима и кљуновима, пресују у кожи туљана. Додају и мало китове масти, онда кожу зашију, па је ставе под камен. Шест месеци касније кобасица се вади спремна за јело, а има укус сличан чувеном сиру камбер.

ДА ПАТУЉЦИ ПОРАСТУ

Ако министар за здравље Француске, као што се верује, буде дао зелено светло, фирма „Санофи“ пустиће већ идућег месеца хормон раста који је добијен уз помоћ генетичког инжењеринга. За 2.000 деце, колико је у овој земљи погођено патуљастим растом, овај синтетички хормон велика је нада: он ће им најзад пружити сигурније лечење и то по приступачнијој цени, 20 одсто јевтинијој од досадашњег који кошта 15 милиона динара годишње! Наиме, метода која је до сада коришћена састојала се у томе што су пацијенти током читавог периода раста примали инјекције екстракта хипофизе који је вађен из тела умрлих. Можете замислити колике су тешкоће око набавке хормона, па отуд и овако висока цена. Прошле године је само 800 деце имало прилику да се лечи у болницама иако је број оних који заостају у расту далеко већи. Ле-

кари су били на грдној муци како да једном детету дају лек да порасте, а друго да оставе да остане палчић.

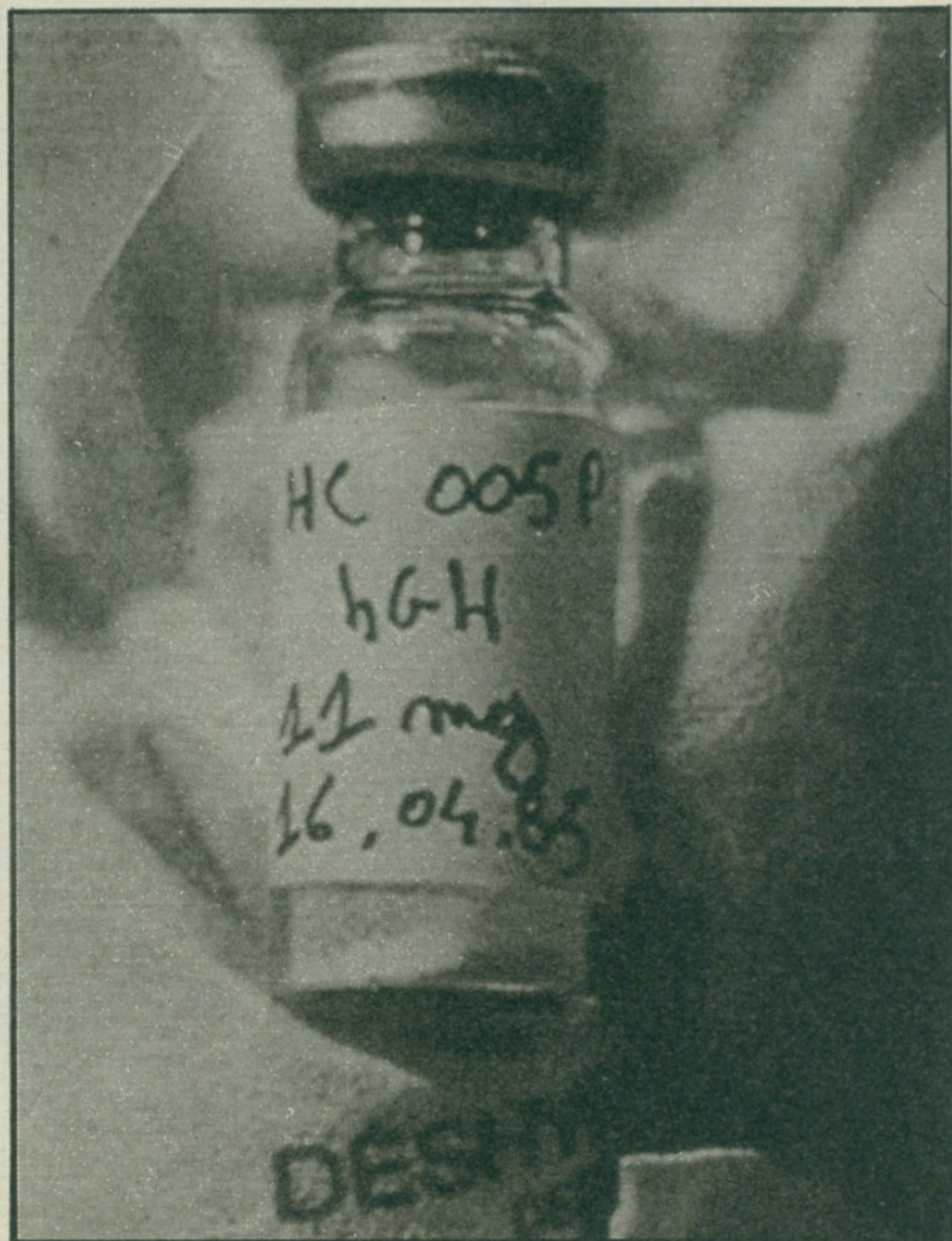
Сада се, међутим, и лекари и јавност питају хоће ли нови синтетички хормон бити резервисан само за младе људе патуљастог раста? Да, у прво време кажу у фирми „Санофи“, али истраживачи настављају да проверавају да ли је могућа и нека друга примена. Потребе су заиста велике, а заинтересованих много: од шеика из арапских емирата који желе да им синови буду високи, до кошаркаша који би увек који центиметар више, пливача, манекенки.

– Нема играња ватром – изричит је Мишел Мор, шеф истраживања код „Санофија“, подсећајући да вишак хормона раста изазива секундарне сметње као што је ужасна акромегалија код које тело постаје незграпно, лице кошчато са изразито великим носем, брадом, челом...

Закључак: патуљци ће убудуће расти, а за све остале велики опрез како би се избегло свако претеривање.

В. М.

Ко је патуљак? То је, каже медицинска енциклопедија, особа врло ниског раста у поређењу с нормалном особом средње висине која је истог доба, пола и расне припадности. Практично, то је одрастао мушкарац нижи од 149 центиметара и одрасла жена мања од 139 центиметара. На фотографији: сигурнији и много јевтинији лек

НИ КРОКОДИЛИМА НИЈЕ ЛАКО

Дугачки по 12 метара, невероватно окретни и брзи као муња, уз то грозни крволочи, крокодили су прави страх и трепет за становништво појединих делова Африке. Само у Зимбабвеу, по званичним подацима, сваке године страда бар двадесетак неопрезних. По незваничним, бар двоструко ако не и више људи нађе смрт у њиховим чељустима.

Али, није више ни овим ружним гмизавцима лако. Све је више оних који би да се докопају њихове коже јер је веома цењена и тражена у индустрији скупе робе, а изгледа да ни остало, то јест месо, није за бацање. Напро-

тив, британски и француски гурмани сматрају га посласицом па ловочувари у Зимбабвеу муку муче да сачувају што више крокодилских глава како не би дошло до истребљења.

Занимљиво је да у овој земљи само белци воле месо крокодила. Црнци неће ни да чују за њега: разлог је што не подносе животиње које су у стању да хладно поједу човека.

За разлику од Зимбабвеа, становници Заира и Конга немају никаквих предрасуда. Истини за вољу, само кад су у питању патуљасте врсте, не дуже од метар и по. У овим земљама чак је и кожа крокодила права посласица: служи се тако што се реш испржи и једе као кокице.

Најудаљеније острво на свету је отрво Буве у јужном делу Атлантика. Ненастањено је, налази се тачно на 54°20' јужне географске ширине и 3°24' источне географске дужине и припада Норвешкој. Оно је 1700 километара удаљено од најближег копна, односно од једног другог ненасељеног острва у

УСАМЉЕНА ЗЕМЉА

источном делу Антарктика.

Најдаље од копна живе становници атлантског острва Тристан де Куња које припада Британији. Прве комшије ових острвљана живе 2120 километара даље, на острву Света Јелена. Најближи континент је Африка,

удаљена 2735 километара.

Након вулканске ерупције која се догодила 1961. године становници Тристана пресељени су у Британију. Али, две године касније већина их се вратила пошто је опасност прошла. Живот у Британији за њих је, како су сами рекли, био исувише грозничав и зато неподношљив.

БОСОНОГИ У СНЕГУ

Људи који живе на великим надморским висинама прилагођени су мањој количини кисеоника. Њихов организам ствара више црвених крвних зрнаца, а она садрже хемоглобин који апсорбује кисеоник и преноси га од плућа до ткива. Многи планински доседају чак и неке физичке предности које им омогућавају да лакше подносе редак ваздух и ниске температуре. Кечуа Индијанци са јужноамеричких Анда углавном живе на висини од око 3.600 метара ниски су и здепасти што смањује губитак топлоте. Срце и плућа су им већи, а њиховим венама тече чак 20 одсто више крви него нашим. Такође, њихове руке и ноге

имају више крвних судова и захваљујући томе тако добру циркулацију да босоноги могу да ходају по снегу, а да не добију промрзLINE.

БАРОМЕТАР ПРОШЛОСТИ

Какви су били временски услови пре више стотина година, научници могу да сазнају проучавајући корална острва и гребене. Биолози знају да се тамни корали стварају у неповољним усло-

вима, то јест у хладним периодима или у загађеној средини.

Анализом корала са Флориде на дубини од три метра којима је требало 360 година да настану научници су одгонетнули када су биле јаке хладноће, олује, врућине или загађења атмосфере. Открили су чак када су у последње време биле повећане радиоактивне падавине због проба нуклеарног оружја.

ХЛАДНИЈЕ ЗБОГ ПИНАТУБА

После вишевековног ћутања, 9. јуна прошле године огласио се вулкан Пинатубо на Филипинима који је влажним пепелом покрио оближња насеља и натерао Американце да се повуку из једне од својих база. Осим прашице и пепела вулкан је у атмосферу избацио и велику количину сумпороксида и водониксулфида што је довело до стварања измаглице која је прекрила не само овај

део света него и читаву нашу планету.

Једна од последица ерупције Пинатуба је да се Сунчева светлост рефлектује још неко време пошто Сунце зађе за хоризонт, али уживање у овој појави преседне због неких негативних ефеката. Наиме, измаглица коју стварају продукти Пинатуба и која продужава време уживања у богатству боја које настају залажењем Сунца, уништила је и око десет одсто озонског омотача и тиме проузроковала смањење просечне температуре на Земљи за око 3,5 степена Целзијуса.

ЗАГОНЕТНА СМРТ ЦАРА СВИХ СРБА И ГРКА

УБОД КОМАРИЦА ИЛИ ОТРОВ У ЧИНИЈИ

Најмоћнији српски владар умро је на најтајанственији начин. Управо у тренутку кад се спремао да коначно досања свој вечити сан: освајање Цариграда. Много је претпоставки о узроцима његове изненадне смрти, а недавно је и медицина покушала да понуди одговор...

многима дошла главе. Други разлог ваља потражити у сасвим савременом податку да је половина свих досадашњих смрти свеколиког човечанства последица малерије (!?)

Сумњу, пак, уноси чињеница да се од малерије не умире одмах, а Душан је умро изненада. Уз то, био је такве физичке грађе да је могао да је савлада.

Шта је ако није

Управо податак да је био јак и отпоран, уз то несклон алкохолу (својим законом чак је предвиђао строге казне за алкохоличаре) и претераном јелу, навели су др Милана Бизјака да и болест крвних судова и срца одбаца као могући узрок напрасне смрти.

Трагајући за евентуалном наследном болешћу која је цара могла да отпреми на онај свет, др Бизјак је утврдио да је већина Немањића дуго живела и умирала смрћу која је била последица природног тока живота.

Ни куга која је око 1348, дакле баш у Душаново доба, беснела по Европи и на Балкану по свој прилици није могла да буде узрок превременог краја цара свих Срба и Грка. Једноставно, у време његове смрти она је већ одавно прошла. Поред осталог, Душан је био снажне грађе и вероватно није био неотпоран да би тако брзо подлегао зарази као што од ње брзо страдају слаби организ-

другом, и овде су се историчари поделили и та деоба траје до наших дана.

Покушавајући да читавом случају приђе с медицинског становишта, а користећи доступне историјске изворе као и лекарска знања, истраге о могућим узроцима смрти цара Душана латио се, почетком седамдесетих година, и др Милан Бизјак, с Медицинског факултета у Београду.

Најраширенија хипотеза је да је Душану Силном главе дошао комарац, онај малариични. Поред шест византијских извора који упућују на маларију као разлог изненадне смрти владара који је куцао на врата Византијског царства, остао је и запис двојице моћника који је и те како штитио Дубровник, Мавро Орбини исписује да „цар Стефан би поражен грозницом (фебрис) противу које нису могли помоћи никакви лекови и зато 1355... пређе у лепши живот”. Слично бележи и Лукари: „Кад се цар приближио незнатном селу у Диаполи, у Тракији, ухвати га грозница од које умре 18. децембра или српски просинца”.

Претпоставка је утемељена бар из два разлога. У крајевима где је Душан тада боравао, негде на југу, маларија је

је сасвим извесно ни да су мошти похрањене у цркви Светог Марка баш земни остаци Душана Силног.

Пут у „лепши живот”

Сасвим је разумљиво да је изненадна смрт владара у чије време Србија постаје најмоћнија држава у овом делу света и онда била предмет свакојаким претпоставки. Мада се у то време масовно умирало од данас готово безазлених болести, неверицу у природан крај живота моћника какав је био Стефан Душан било је тешко потпуно искључити. Јер, како су забележили савременици, цар је „висином надмашивао све људе свога времена. У лицу је био најлепши муж. Тело му је било дивотно сложено, прси широке, мишићи снажни, у појави витак и танак, беху му ноге јаке, стасом висок, прав и мужеван”. Наравно, није лако схватити, и онда али и данас, да таква особа тек тако оде у „лепши живот”. Човек углавном верује да ни овај земаљски није тако рђав, без обзира колико га понекад куди.

Отуда се, поред приче о природном крају моћног суверена, јавила и друга: цар је отрован. Као и у много чему

Свечаност је била тиха и достојанствена, примерена простору и времену. Из ризнице Српске православне цркве у Београду мошти највећег од свих српских владара пренете су у цркву Светог Марка и ту сахрањене. Био је 25. мај, година 1968. (На другом крају престоне нам вароши припремала се друга свечаност. И она примерена простору и времену. И у њој главна личност с атрибуту нај, нај.)

Цар Стефан Душан је коначно, после више од шест векова, нашао мир у крипти највеће београдске богомоље. Једини од Немањића кога црква никада није прогласила свецем – мада је Српску архиепископију у Пећи подигао на ранг патријаршије, а архиепископа Јоаникија прогласио за првог српског патријарха – унео је, међутим, поновни немир међу историчаре. Опет су се разбуктале приче о узроцима његове изненадне и преране смрти.

Претпоставки је много, али ниједна није до краја потврђена. Чак се поуздано не зна ни где је умро, датум смрти такође није прецизно утврђен, а чини се да је врхунац недоумица тврдња да ни-

ми. Умро је у годинама кад се организам још успешно носи с инфекцијом.

Може се претпоставити и да смрт није наступила као последица кобног крвављења након неког, рецимо, хируршког захвата јер би то околина неоспорно и те како

драматизовала. И оставила податке за време које је пристизало.

Остала је, према томе, могућност да је Душанова прерана и изненадна смрт наступила као последица утицаја неких ванприродних фактора, да му је живот насилно прекинут.

Ко то тамо лежи

Група историчара упорно је тврдила да је цар Стефан Душан – отрован. Прилично дуго, скоро донедавно, такве

тврдње су изазивале подсмех такозваних озбиљних проучавалаца историје.

А то донедавно збило се непосредно пред пренос мошти цара Душана, маја 1968. Уз одобрење Његове светости патријарха српског Германа у Физичко-хемијском заводу Природно-математичког факултета у Београду направљена је спектро-хемијска анализа костију. У извештају који је потписао проф. др Слободан Ристић каже се да је у костима донетим на експертизу утврђено несумњиво присуство олова, и то у великим количинама. А зна се да је олово било саставни елеменат безмало свих средњовековних отрова.

Неверници, су међутим, и даље одбијали могућност тровања. И то, превасходно, из два разлога. Прво, уопште није поуздано утврђено да су кости које је 1927. познати историчар др Радослав Грујић открио четири метра испод давно срушене Душанове задужбине манастира Светог Арханђела, надомак Призрена, кости цара који није досађао да освоји Цариград а које се сада налазе у крипти Цркве светог Марка.

Чак и под претпоставком да су то ипак кости цара Душана, поставља се логично питање да ли је олово пронађено у костима заиста отров или потиче, наслагано вековима, из рушевина поменутог манастира где је некада доношено из Трепче да би слу-

жило као грађевински материјал.

Загонетка и данас остаје лишена прецизног одговора. Овде, стога, ваља навести неколико примера који би можда могли да потврде доскора оспоравану тезу да цар Стефан Душан ипак није умро природном смрћу. Јер, непријатеља је, као и сваки моћник, имао поприлично.

Борције пре Борција

У једном спису, власништву манастира Дечани, стоји да је цар Стефан Душан отрован и да су то учинили Млечани, незадовољни што прва личност Балкана није хтела да им уступи освојене градове Клис и Скрадин.

Није немогуће, упућују неки записи, да су цару свих Срба и Грка главе дошли управо – Грци. На путу за Цариград, пошто је Грчку претворио у своју провинцију, Душана је отровао његов видар Калојона, наговорен од грчке уходе Мавродука.

Многи историчари претпостављају да би историја Балкана изгледала сасвим другачије да цар Душан није завршио тако изненада. Бар што се тиче Турака. Јер, по њима, Душан је осетио откуд прети опасност по хришћански свет – списи кажу да му је и папа дао за право и чак обећао помоћ – и устремио се на уљезе из Мале Азије. А Азијати, свесни ко им је непријатељ број један, предузимају све да га уклоне. Тако се стиче и до отрова, у то време сасвим уобичајеног средства комуникације међу завађенима.

С обзиром да ни Византинци нису били најсрећнији да им тамо један „полудивљи Балканац“ кроји судбину, није ван памети ни хипотеза да су они посегли за отровом. Јер, мада се Борције јављају касније са својом позамашном скалом отрова, откривши четири века пре медицине алкалоиде за своје прљаве послове, ни Византинцима тровање није било непознато. У Цариграду је тада цветала трговина отровима. Ко је хтео да се ослободи непожељне особе, могао је и на јавном месту да купи сасвим успешно приручно средство...

Наравно, све су ово претпоставке, сасвим могуће али и необавезне за почетак краја још и данас незавршене приче о изненадном и прераном свршетку владара кога и сада, из различитих разлога, многи помињу, али и призивају. У целокупној овој рашомонијади једино је извесно да је Душан Силни умро. Много давно.

Петар Милатовић

ЈЕДИНИ ДЕЧЈИ ХОТЕЛ НА СВЕТУ

ВАСИОНА ЗА ЛИЧНУ УПОТРЕБУ

Једино се у бостонском „Риц Карлтону“ деца осећају краљевски. У овом хотелу, једном од најлуксузнијих на свету, постоје апартмани само за њих. Наравно, предуслов је да малишани дођу у пратњи својих богатих родитеља

Бостонски хотел „Риц Карлтон“ за сада је једини на свету који има апартмане намењене искључиво деци

Шта да ради послован човек који је дошао у Бостон са породицом? Ко ће да му чува децу ако увече изађе са супругом и важним партнерима?

Џон Јапдајк, директор „Риц Карлтона“, једног од најлуксузнијих хотела на свету, приметио је да његови, наравно пребогати, клијенти имају баш овакве невоље. Своје госте почео је зато да испитује да ли би волели да им изнајми посебан апартман за децу. Када је схватио њихово одушевљење овим предлогом, сместа је упослио Фреда Фајнаку, једног од чувених америчких архитеката.

Фајнака је имао потпуно одрешене руке. Пошто није морао да размишља колико новца сме да потроши, заиста је могао да пусти машти на вољу. За децу богаташа све треба да буде посебно.

Ти дечји председнички апартмани, како су названи, заиста личе на права мала краљевства. То су огромне просторије потпуно прилагођене различитом узрасту, и полу, малих гостију. У розе собама су Барбике са читавим породицама и покућством, разне друге лутке, плишане животиње. Собе са плавим детаљима препуне су играчака и књига које више воле дечаци. Сви ти апартмани опремљени су телевизорима, ви-

део рикордерима са десетинама касета, обавезан је и музички стуб и компјутер.

Кревети су различитих облика. Дечаци више воле да спавају у неком огромном аутомобилу или мотору, девојчице принцезе у кревету који има облик Микија Мауса или јагоде. На притисак дугмета кревет почиње да се љуљашка, да дете лакше заспи.

Купатила су прича за себе. Подсећају на мешавину ботаничке баште и мини зоолошког врта. Малишан има осећај да се нашао на камповању у шуми пуној егзотичних птица.

И поред свих чаролија којима је дете окружено, родитељи не воле да им чедо остане само. Џон Јапдајк је и на то мислио.

Ако се плаћа само председнички апартман – они су, иначе, јединствени на свету – цена је 400 долара. Ако је уз дете и неговатељица, те услуге се посебно доплаћују.

Џон Јапдајк је знао да улаже новац у праву ствар, али није веровао да ће дечји апартмани доживети такву популарност. Сада људи из читавог света зову и распитују се када је нека од тих соба за клинце и клинцезе слободна. Тек онда заказују састанке.

А шта се деци највише свиђа у собама?

Једва чекају да легну у кревет и угасе светло. Читава таваница претвара се у васиону. Звезде светlucaју, планете круже... Као у бајци.

В. С.

МА ШТА

КАЖЕШ

ПРОТРЕСИ МЕ, ДРАГИ, ПРОРАДИЋУ!

Лекари су били одлучни. Четрдесетогодишња Лола Фаулер мораће поново да се подвргне операцији. По њиховом мишљењу, то је био једини начин да се подеси померена електрода у пејсмејкеру уграђеном у Лолино срце пре неколико година.

Лолин муж није делио мишљење лекара. Операцију је сматрао непотребном из сасвим разумљивих разлога. Пошто је његова супруга тешко поднела анестезију приликом прве операције плашио се да другу можда не би преживела. Узео је ствар у своје руке. И то буквално. Ухватио је Лолу за ноге и у том положају, благо је дрмусајући, држао неколико минута. На рендгенском снимку показало се да је био у праву: електрода се сама наместила. О овој невероватној „поправци“ извештава угледни часопис Америчког лекарског друштва. ■

ЧУДЕСНО ИСЦЕЉЕЊЕ

Енглески лекар Џон Хил пропао је на избору за Краљевско научно друштво (Академију наука). Извесно време после тога Хил је послао Краљевском друштву

извештај о једном медицинском случају.

– Једном морнару на броду на којем сам пловио као бродски лекар – писао је он – у несрећном случају потпуно је била zdroбљена једна нога. Ја сам најбрижљивије сакупио све делове готово уништене ноге, саставио их како следује и залио смолом и водом коју сам добио дестилацијом смоле. Убрзо су делови ноге срасли и мор-

нар је поново могао да хода као да се ништа није ни десило.

У то време Краљевско научно друштво надугачко је и нашироко расправљало о лековитим својствима смоле и производа који се од ње могу добити. Извештај доктора Хила изазвао је, природно, велико занимање и био је прочитан на једном од научних састанака.

Неколико дана после овог састанка Хил је послао Краљевском друштву допуну свог извештаја: „У свом претходном научном прилогу заборавио сам да напоменем да је морнарева нога била дрвена“. ■

ДРУГЕ ЗЕМЉЕ – ДРУГИ ОБИЧАЈИ

Крајем прошлог века многи француски ројалисти који су потражили и нашли политички азил у Русији добили су од царске владе веома високе положаје. Један од таквих емиграната био је и војвода Арман-Еманиел Ришеље (1766–1822). министар Луја XVIII, који је заузимао положај губернатора у Одеси. На томе положају њега је затим заменио један други француски ројалист – Анри Ланжерон.

Французи – губернатори нису знали руски језик и обичаје земље у којој су нашли уточиште, али они су имали око себе дворјане и чиновнике који су, веома често, боље

говорили француски но свој матерњи језик.

Када је Ланжерон са својим руским ађутантом кренуо из Петербурга да преузме дужност у Одеси, на једној од успутних поштанских станица управник станице није им одмах дао одморне коње. Ађутант је искочио из кочија и стао немилосрдно да туче управника. Ланжерон је помислио да је то пребијање један од многих, њему неразумљивих, руских обичаја и да би био ред да и он у томе узме учешће: изишао је из кочија и такође почео да туче поштара. Када су, добивши коње, поново сели у кочију. Ланжерон се обрати свом ађутанту:

– Реците ми, молим вас, зашто смо ми заправо тукли тог човека? ■

ГАЛАНТНОСТ

Енглески филозоф, историчар и економист Дејвид Хјум (1711–1776), који се у старости силно „раскрупњао“, прелазио је једном бродом Ламанш у друштву неке даме из високог друштва. Изненада је наишла непогода и брод се страховито љуљао.

– По свој прилици ће нас појести рибе – с непомућеним миром приметио је научник.

– Занимљиво би било знати кога ће од нас прво да начну – покушала је да у истом, мирном тону, одврати његова сапутница.

– Прождрљивци ће се бацити на мене – одговори Хјум – али ће зато прави сладокусци дати првенство вашој милости. ■

СНАЛАЖЉИВОСТ

Једном у игри, десетогодишњи Чарли Чаплин случајно је разбио излог неке радње. Преплашен почео је да бежи колико га ноге носе. Међутим, власник радње га је стигао, дограбио с леђа за оковратник и заурлао:

– Аха! Ухватио сам те, мангупе. Ваљда ти је јасно да ћеш морати да платиш за разбијени излог?

– Разуме се да ћу платити. Због тога сам одмах и потрчао кући да узмем новац – брзо се снашао мали Чаплин. ■

КВОРУМ

Када је енглески лекар Џон Хантер (1728–1793), један од оснивача савремене хирургије, ступио једном у аудиторијум, видео је да је на његово предавање дошао само један студент. С речи-

ма: „Не желим да трошим време само на једног слушаоца“, Хантер се повукао у суседну одају, где је био смештен анатомски музеј, и само после једног минута вратио се носећи један костур. Поставивши га пажљиво поред јединог студента у сали, вратио се за катедру и почео предавање:

– Господо, како смо прошлог часа објаснили... ■

DIK
BROWNE

ХОГАР СТРАШНИ

Опстанак покварене птице

БЕБА ВИЋА

јер толико јаја може да снесе. Тек понека промућурнија птица открије подвалу и подметнуто јаје благовремено избаци из гнезда. Мање пажљиве птице остаће, за казну, ускоро без сопственог подмлатка.

Мали уљез испили се за свега 12 дана. То је и те како важно пошто му је потребна предност од бар дан-два како би уклонио све остале конкуренте. Он, једноставно, из гнезда изгура преостала јаја. Уколико се, међутим, „полубраћа“ испиле истовремено, онда беба кукавице постаје хладнокрвни убица.

У борби за опстанак птић је програмиран да убија. Још слеп али снажан, он ће из гнезда избацити остале полетарце. То се често дешава и у присуству несрећних родитеља који неће прискочити у помоћ свом породу. Можда су, чак, и поносни на своју дивовску бебу која је тако снажна и одлучна.

Од тренутка када мала кукавица остане једини подмладак у гнезду сва пажња брижних родитеља окреће се само њој. А тај крештавац једе за петоро. Одрасле птице морају до изнемоглости да јој доносе храну, али тешко је

Спролећем се и кукавице враћају у наше шуме. Препознају се по свом тужном, злокобном „ку-ку“. Чудновата је то птица, а многи народи Европе сматрају је оличењем преваре, зла, прождрљивости и покварености. Кукавица, наравно, није крива што је заиста таква. Њено понашање одредила је природа, а она често уме сурово да се поигра са живим створовима. Тако је кукавица потпуно ослобођена родитељског нагона и бриге и никада неће упознати своје потомство. За узгој њеног подмлатка мораће да брину друге птице.

Њено латинско име је *Cuculus canorus*. Плашљива је, неугледна, ситна и има сиво перје. Орнитолози, научници који проучавају живот птица, сазнали су до данас много о

Кукавица је на врло лошем гласу. Кажу, чак, да је најгора од свих 8700 врста птица на свету. Зашто?

њој, а пре свега како успева да подметне своје већ пословично „кукавичје јаје“.

Пре него што снесе јаје, „мајка-кукавица“ данима посматра и бира најпогоднија

гнезда. Довољан је један тренутак да неко гнездо буде празно, па да она долети и за свега неколико секунди положи једно јаје и побегне. А да би уклонила трагове своје преваре, она постаје убица и на лицу места прождире једно јаје наивног домаћина који неће приметити подвалу јер кукавичје јаје често веома личи на његово.

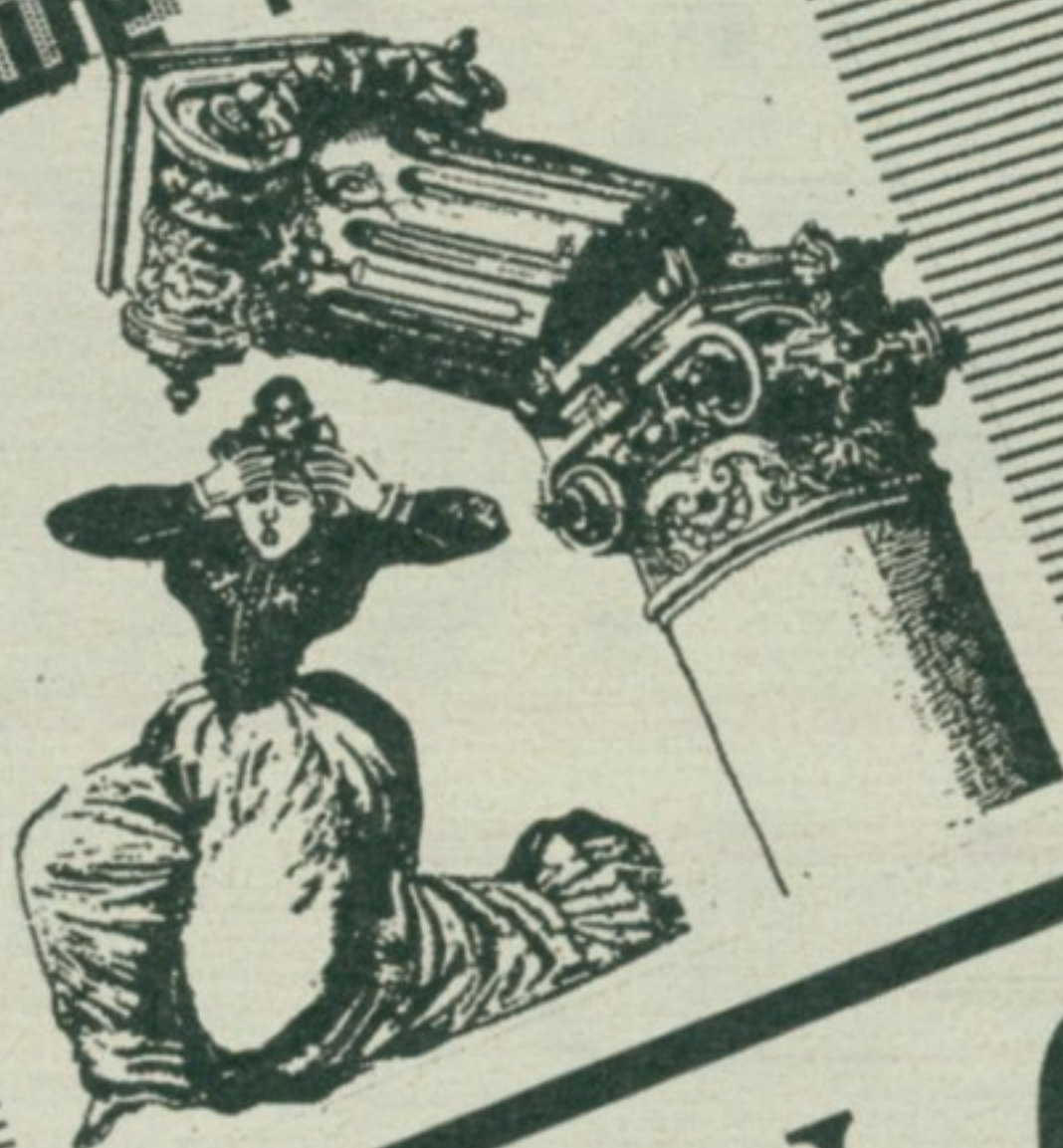
У Европи више од сто врста птица на силу служи као инкубатор и каснији старатељ нежељених беба. Женка кукавице ову подлост у току једног дана понови десетак пута

заситити створа чији је кљуна стално разјапљен и у који се сваког минута мора убацити понеки залагај.

Да је родитељска љубав заиста слепа, доказ је и то што они настављају да кљукају „своје“ чедо чак и када је оно већ два-три пута веће од њих. Ускоро му и гнездо постаје претесно, оно одлази на неку суседну грану, а „родитељи“ га прате у стопу и стално га хране. Све док једног дана не одлети без поздрава и трунке захвалности.

Д. Колендић

ЖИВОПИШЕ ДРАМЕ

ШИПКА У СРЦУ

Деветогодишњи Цастин се оклизнуо и пао с крова на зарђалу челичну баштенску притку која му се зарила у грудни кош и приковала га за земљу. Било је право чудо што није остао на месту мртав

Аманда Штајнер из пустињског градића Сијера Висте у Аризони радо је пристала да са својом пријатељицом Лином Џексон пође до Таскона, удаљеног око сат и по вожње, пошто су се Линини родитељи понудили да за то време причувају њена два сина дванаестогодишњег Николу и деветогодишњег Цастина. Био је празник Ветерана 12. новембар 1990. и школе нису радиле.

Код Лининих родитеља бака-Гертруде и деда-Џорџа Хауарда били су тога дана у гостима и три њихова унучета. Деветогодишњи Кит брзо је с Цастином нестао у задњем дворишту. Седамдесетдвогодишња бака Гертруда, која је прала посуђе од доручка, видела их је на клацкалици и куцнула на кухињски прозор дајући им знак да се чувају и не праве глупости.

Када је обрисала судове и почела да кува ручак, бака Гертруда је поново погледала кроз кухињски прозор. Ни на клацкалици ни у дворишту више није било никога. Где ли су само нестали, помислила је. Часак касније у кухињу је упао Кит: „Бако, пожуре, Цастин се повредио!” викнуо је.

Бака је потрчала за њим према предњој башти. Мора да су се пели на магнолију, мислила је. Надам се да Цастин није поломио руку или ногу. А, када је видела дечака, скаменила се од страха и ужаса.

Цастин је, тешко стењући, лежао наузнак на земљи и држао се рукама за дебелу челичну баштенску притку с навојем дубоко заривену у његово тело. Он и Кит попели су се на магнолију и с њених грана скочили на кућни кров. Цастин се оклизнуо, и, падајући ногама надоле с висине од око три и по метра, закахио врх зарђале челичне притке за коју се везује цвеће. Притка му се под оштрим углом зарила у грудни кош изнад пупка и савила заједно с њим када је леђима треснуо на земљу.

„Цастине, душо, ни мичи сè, идем да зовем помоћ”, рекла му је благо бака Гертруда трудећи се да сакрије панику и позвала мужа који је истрчао из гараже где је тесао даске. „Цастин је гадно повређен, Џорџе. Иди тамо код магнолије, а ја ћу да зовем хитну помоћ!”

У 10.56 часова у амбуланти ватрогасне станице Сијера Висте налазили су се само дежурни болничар и медицински техничар. Падови деце обично нису тако страшни и опасни

Ово је тај невероватни рендгенски снимак у који лекари нису поверовали

како се чини на први поглед, али је болничар био спреман на све. Кола хитне помоћи стигла су муњевито до куће Хауардових.

Болничар је имао шта и да види. У башти је на леђима лежао дечак а челична шипка која му се зарила у тело још увек је другим крајем била дубоко у земљи, вероватно забетонирана, између дечакових ногу у лучном положају.

Тако мало крви! Вероватно није закачила виталне органе закључио је болничар видевши на Цастиновој мајици свега неколико крвавих мрља. Тек када је додирнуо Цастинов врат, болничар је схватио да тако нешто још није ни чуо ни видео: врх челичне притке могао се напипати испод саме коже иза Цастиновог десног ува.

Ово је немогуће, помислио је. Није могла да прође кроз кроз груди, мали би већ био мртав!

„Можете ли ово да извучете из мене? Много ме боли”, замолио је Цастин. Болничар је покушао да га умири а онда је тражио да се из ватрогасне станице донесе машина за сечење метала. Да би дечака могли да пренесу у болницу, морали су најпре да одсеку челичну притку и ослободе га. Пошто је снажан трзај, када се шипка одсече, могао да изазове унутрашња крварења, болничар је држао део шипке најближи дечаковом телу да би га ублажио.

Цастин је био при свести када је стигао у Општинску болницу Сијера Висте. Тамо су му одмах убризгали раствор антибиотика и снимили грудни кош. Када је снимак био готов, лекари који су се окупили око осветљене табле на коју је стављен били су пренеражени: изгледало је као да је челични штап прошао право кроз дечаково срце! Одлучили су да га хитно хеликоптером пребаце до Трауматолошког центра Универзитетског медицинског центра у Таксону.

Аманда Штајнер вратила се из Таксона око пола један. Није ни изишла из кола а њен старији син Никола притрчао је вичући: „Мама, Цастин је пао с крова и гадно се повредио. Одвезла га је хитна помоћ!”

У одељењу за хитне случајеве Општинске болнице Сијера Висте доктор јој је с пуно такта објаснио да је Цастин жив, али у тешком стању и да су га послали хеликоптером у Таксон. Аманда је улетела у ауто и по други пут тог дана кренула према Таксону.

Када је хеликоптер с Цастином стигао, тридесетједногодишњи хирург др Филип Ричмонт, шеф трауматолошке екипе Универзитетског медицинског центра, био је из Сијера

Висте већ обавештен о његовом случају. Све даље одлуке биле су у његовим рукама.

Изненадио се када је на носилима која су изнели из хеликоптера угледао сасвим бистре дечакове очи. „Хоћете ли већ једном да извадите ово из мене?!”, питао га је дечак жустро. „То ме боли и пече”. Срећа што није закачено срце, помислио је др Ричмонт, а и просто је невероватно што је мали при свести.

Док је размишљао о томе, доктор је отворио картон који је с повређеним дететом стигао из болнице у Сијера Висти, подигао рентгенски снимак према светлости и изустиио: „Немогуће!” По прописима болнице и овде је направљен рентгенски снимак на коме се јасно видело исто што и на првом – челична шипка *јесте* прошла кроз дечаково срце!

Уоперациону салу, где је Цастин лежао под дубоком наркозом, ушли су у 1.30 h доктори Филип Ричмонт, Мајкл Есер и Луис Розадо. Најпре су скратили шездесетак центиметара дугачак део шипке који се пружао испред улазне ране изнад пупка. Др Ричмонт је узео скалпел и почео да сече дубоко и надоле од излазне ране на врату испод ува, тачно између кључних костију. На јаркој светлости операционе сале указала се сасвим огољена Цастинова грудна кост.

Др Ричмонт је хируршком тестером отворио грудну кост и размакао ребра тако да се видела унутрашњост грудног коша. Доктори су се нагнули

очекујући металну шипку изнад перикардијума, односно срчане кесе, а угледали су је како пролази кроз саму кесу у којој је сасвим правилно пулсирало срце.

„Ја у ово не верујем”, изјавио је др Есер упркос јасног доказа који је лежао пред њим. Била је то смртоносна повреда са изненађујуће мало крви. Можда је шипка склизнула између срца и срчане кесе, помислио је др Ричмонт, пажљиво засекао кесу и запрепастио се. Цастиново мало срце радило је правилно, а право кроз његову десну комору пролазила је зарђала челична шипка!

Никада у животу нећу видети случај као што овај, мислио је др Ричмонт док је секао нагоре, према Цастиновом врату. Хтео је да оголи целу шипку пре него што почне да је вади. А онда је угледао нешто заиста невероватно: шипка не само што је пробила срце већ је прошла и кроз дебелу десну вратну жилу, један од великих крвних судова, у близини кључне кости.

Али шипка с навојем, у силовитом продору, уврнула је вратну жилу, прикљештила је и захваљујући томе није дошло до смртоносног прскања. „Погледајте”, узвикнуо је, „ово дете је имало луду срећу, ово је двоструко чудо!”

Сад, када се видела цела шипка и тачно знао њен пут, требало ју је извадити а да при томе дечак не исквари. Др Ричмонт је дао знак др Есеру, овај је узео део шипке који је вирио изнад пупка и почео лагано и пажљиво да је „одврће”.

Врх шипке полако се повлачио: прво из врата, па из вратне жиле, коју су хитро затворили и стегли, и даље, надоле, до изнад срца. Пред лекарима је био најтежи део операције пошто ће вађење шипке из срца оставити на зиду срчане коморе два велика отвора која траба муњевито заштити.

Др Ричмонт се одлучио за мрежасте шав – кружне линије конца које могу једним покретом да се скупе и затегну и затворе срце чим шипка из њега изађе. Хирурзи су то обавили брзо и вешто сјајноплавим концем и преко рана направили још по један шав. Цастинова мајка седела је као скамењена у једном углу ходника, али, чим би неки лекар или сестра изишли из операционе сале, скакала је на ноге и упитно их гледала. У 4.30 h пришао јој је др Ричмонт, још одевен као за време операције.

„Госпођа Штајнер”?, питао је и потапшао је по руци. „Управо смо завршили операцију. Цастин је одлично. Још никада нисам имао такав случај и не верујем да ћу га више икада имати!”

Већ следећег дана Цастин је устао из кревета и затражио да игра видео-игрице. Трећег дана отпуштен је кући. Др Ричмонт је био пресрећан што се мали тако муњевито опоравља.

„По свим правилима и законима”, рекао је својим колегама, „Цастин је морао да умре чим му се шипка зарила у срце. Не постоји ни једно једино рационално објашњење како је преживео. Он је пример да медицина заиста нема одговоре на сва питања”.

Б. Д.

Илустровао: Зоран Миладиновић

**ЛЕПОТАН
ОД 15
МЕТАРА**

**ЕЛЕКТРИЧНА
ДАСКА**

„Marine Drive” – ванбродски мотор, у ствари елиса у пластичном кућишту из безбедносних разлога, повезана с електромотором и батеријом, причврсти се испод даске на којој серфер удобно – лежи! Брзина 3 km/h. Батерије се пуне укључењем у електричну мрежу и довољне су за вожњу од два сата.

Најлепше возило на свету у класи „офшор” чамаца. Дизајнирао га је „Поршеов” човек Хорт Штрос. Он има све: обратите пажњу и на платформу за купање позади за силазак и излазак из воде. Три мотора од по 600 KS, дужина 15,20 m(!), ширина 2,95. Ради се само по поруџбини.

**ИЗЛОЗИ ЕВРОПЕ
ВОЗИЛА СНОВА 1992.**

Зове се „kawasaki GPX 750”, а развија брзину од 230 km/h. Из места до 400 метара пређе за 10,9 секунди. Новина: уграђени жмигавци са системом кочења једноставним притиском и боје – црна и сива или црвена. Четворцилиндрични мотор запремине 748 cm³, 100 KS. Електрично паљење. Електростартер.

В. Милићевић

**КАВАСАКИЈЕВЕ
ИТАЛЕ**

Направљен уз помоћ компјутера у центру Стил Алфа Ромео и славног италијанског дизајнера Загатија овај спортски аутомобил високе класе има мотор са 6 цилиндара у V”, а развија 210 KS при 6200

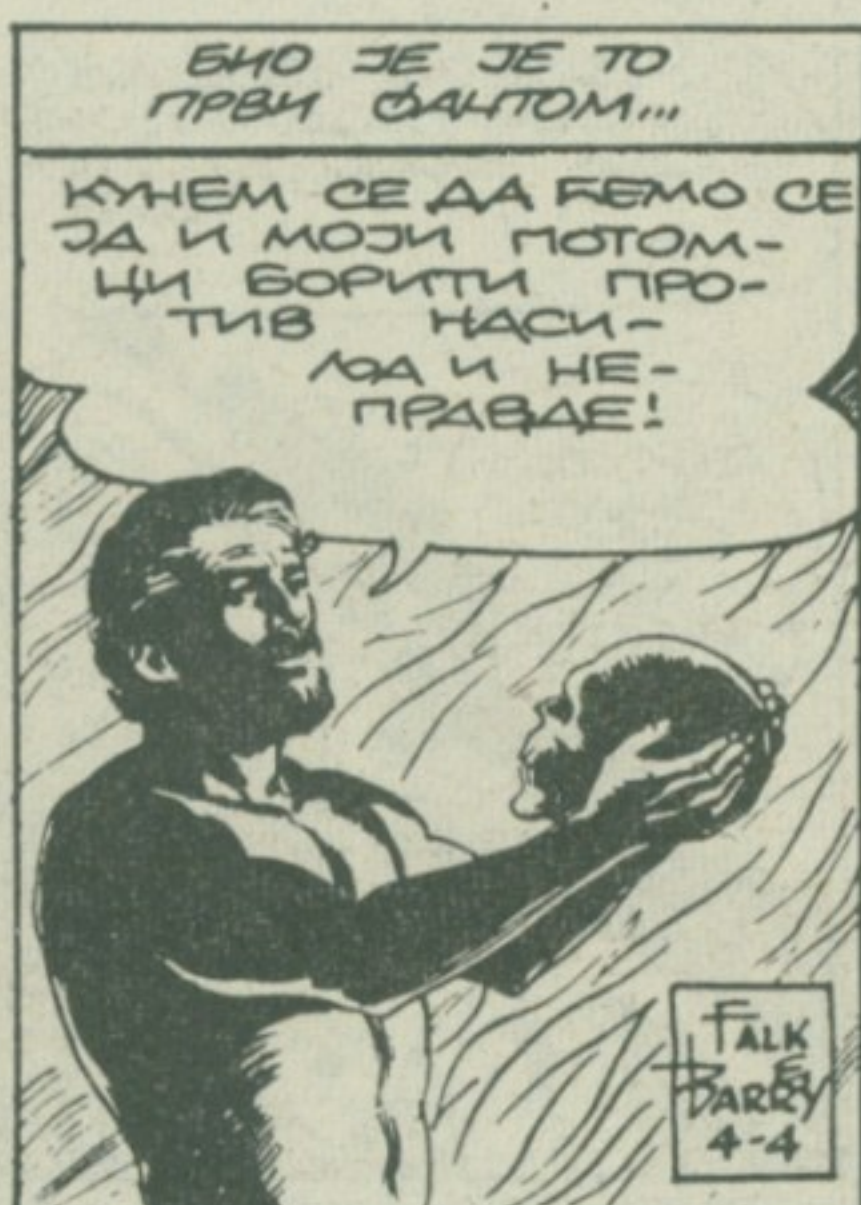
обртаја у минути. Максимална брзина 250 km/h, убрзање од 0–100 km/h за 7 секунди. Прво серијско лако спортско возило са посебним ефектом пријањања за тло.

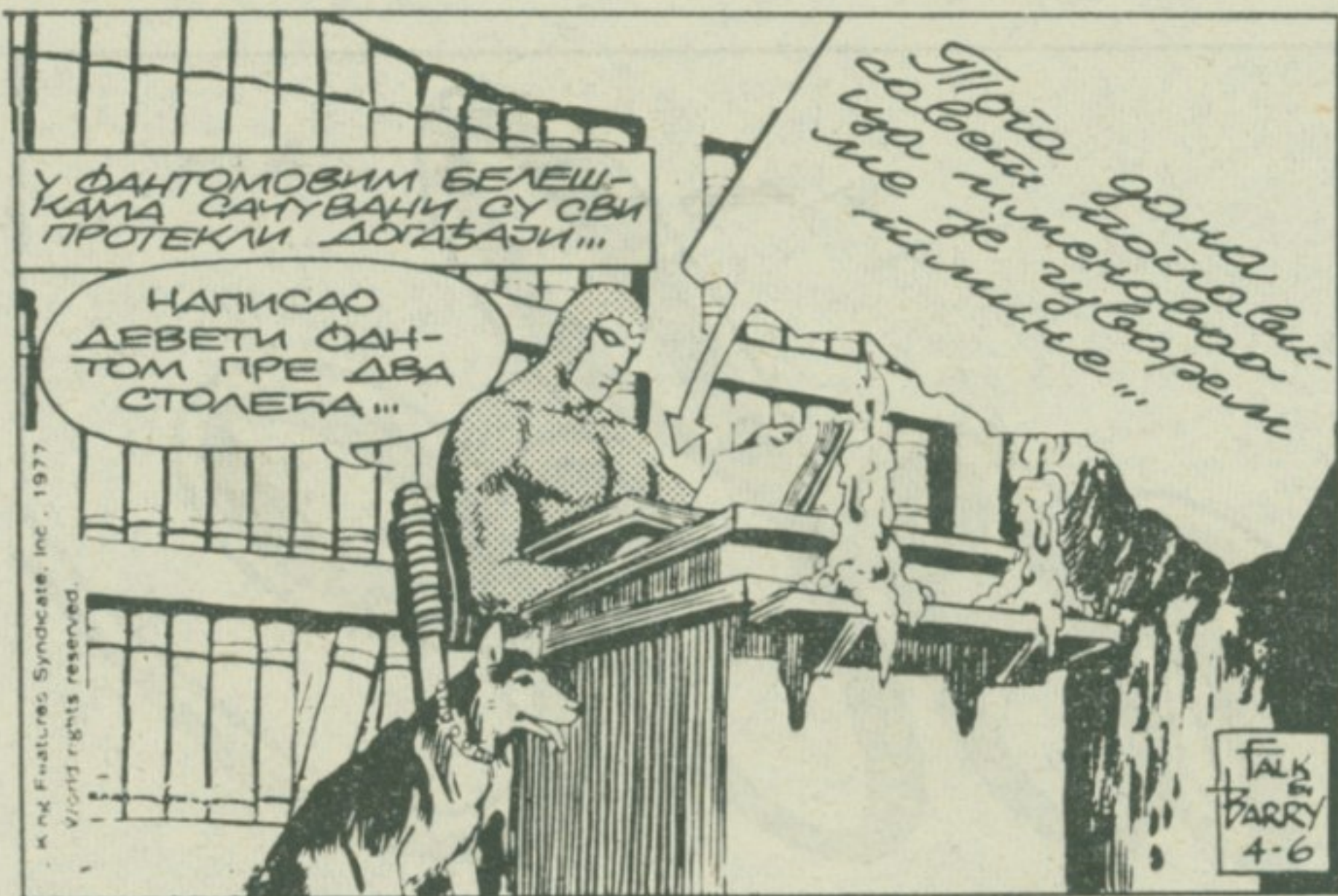
**АЛФА
РОМЕО
ЗА
ДВОЈЕ**

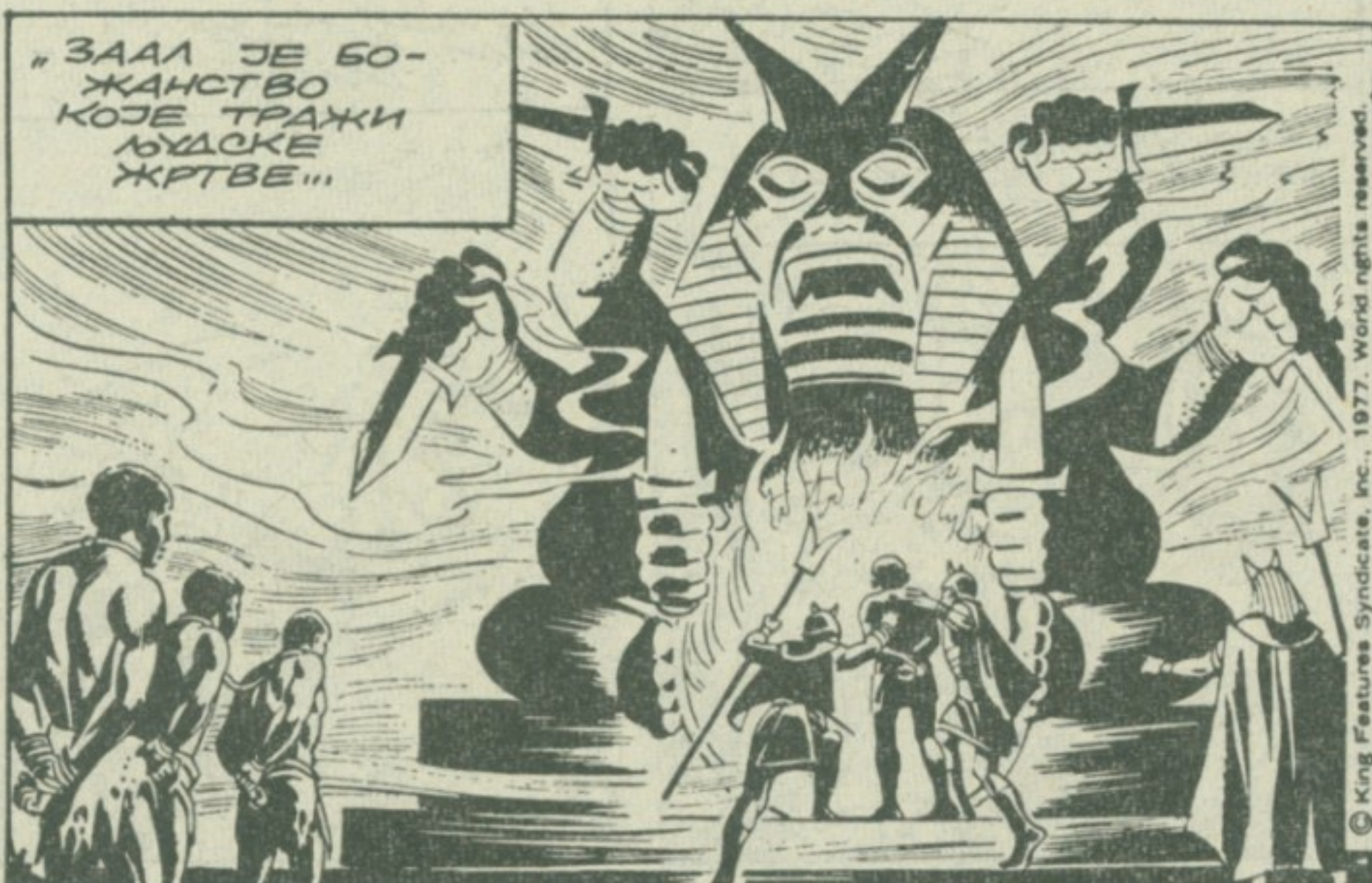

Фантом Завлапове Башуре

ПИСАЉ: ЛИ ФОЛК (LEE FALK)
ЦРТА: СЈУ БЕРИ (SY BARRY)

ТАЈ ХРАБРИ
ЧОВЕК
УСУДИО СЕ
ДА ОДЕ У КРА-
ЉЕВСТВО
ТМИНЕ...

ИДЕМО
С ТО-
БОМ!

БОЉЕ ЈЕ
ДА ПОЂЕМ
САМ!

"СТИГАО ЈЕ ДО УЛАЗА, МЕСТА
НА КОМЕ ЈЕ ОВАКОГА ЧЕКА-
ЛА ЗАМКА..."

FALK
BARRY
4-20

© King Features Syndicate Inc. 1977 World rights reserved.

НЕОПАЖЕНО СЕ ПОПЕО НА
ВРХ СТЕНЕ...

© King Features Syndicate Inc. 1977 World rights reserved.

FALK
BARRY
4-21

ТАКО ЈЕ УШАО У КРА-
ЉЕВСТВО ТМИНЕ...

КАД ЈЕ СТИГАО ДО
ГРАДСКИХ ЗИДИНА, ЗА-
ЧУО ЈЕ ЈАУКЕ...

FALK
BARRY
4-22

ЖИВИ ЛУДИ БАЦАНИ СУ У
ВАТРУ ВЕЛИКОГ БОЖАНСТВА...

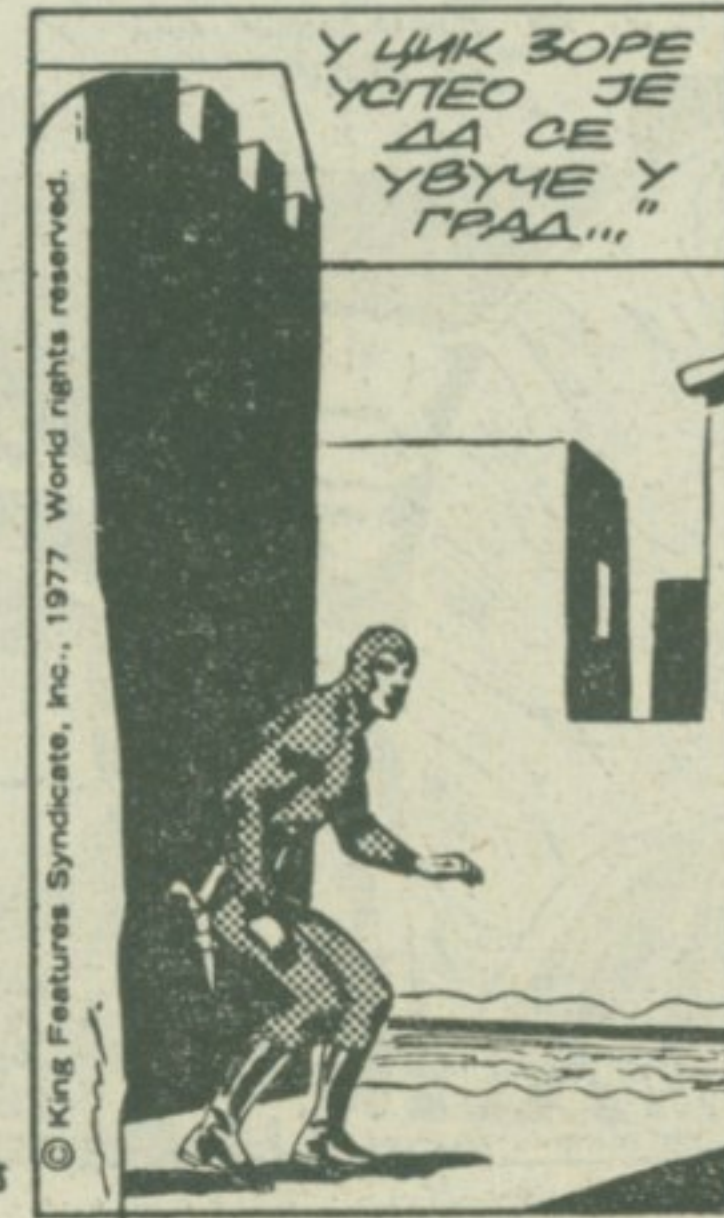
"ЗАДЛ!"
ШТА ЈЕДАН
ЧОВЕК ТУ
МОЖЕ?"

© King Features Syndicate Inc. 1977 World rights reserved.

УЖАСНУТ, ГЛЕДАО ЈЕ
ГОМИЛУ ПИЗДИНИХ ЛУ-
ДИ КОЈИ СУ СЕ ТЕТУ-
РАЛИ ПРЕД БОЖАН-
СТВОМ...

FALK
BARRY
4-23

У ЦИП ЗОРЕ
УСПЕО ЈЕ
ДА СЕ
УВУМЕ У
ГРАД..."

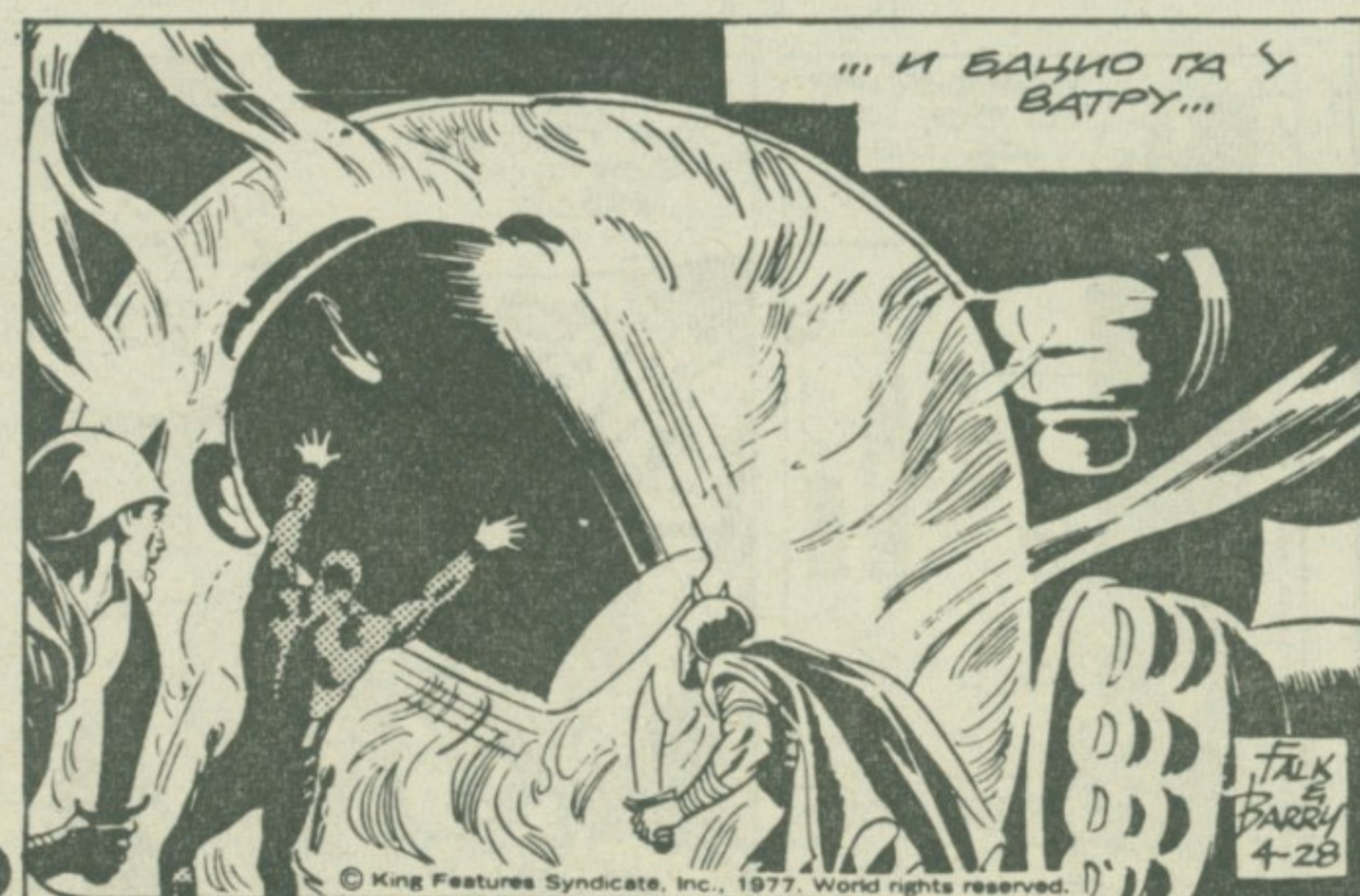
© King Features Syndicate Inc. 1977 World rights reserved.

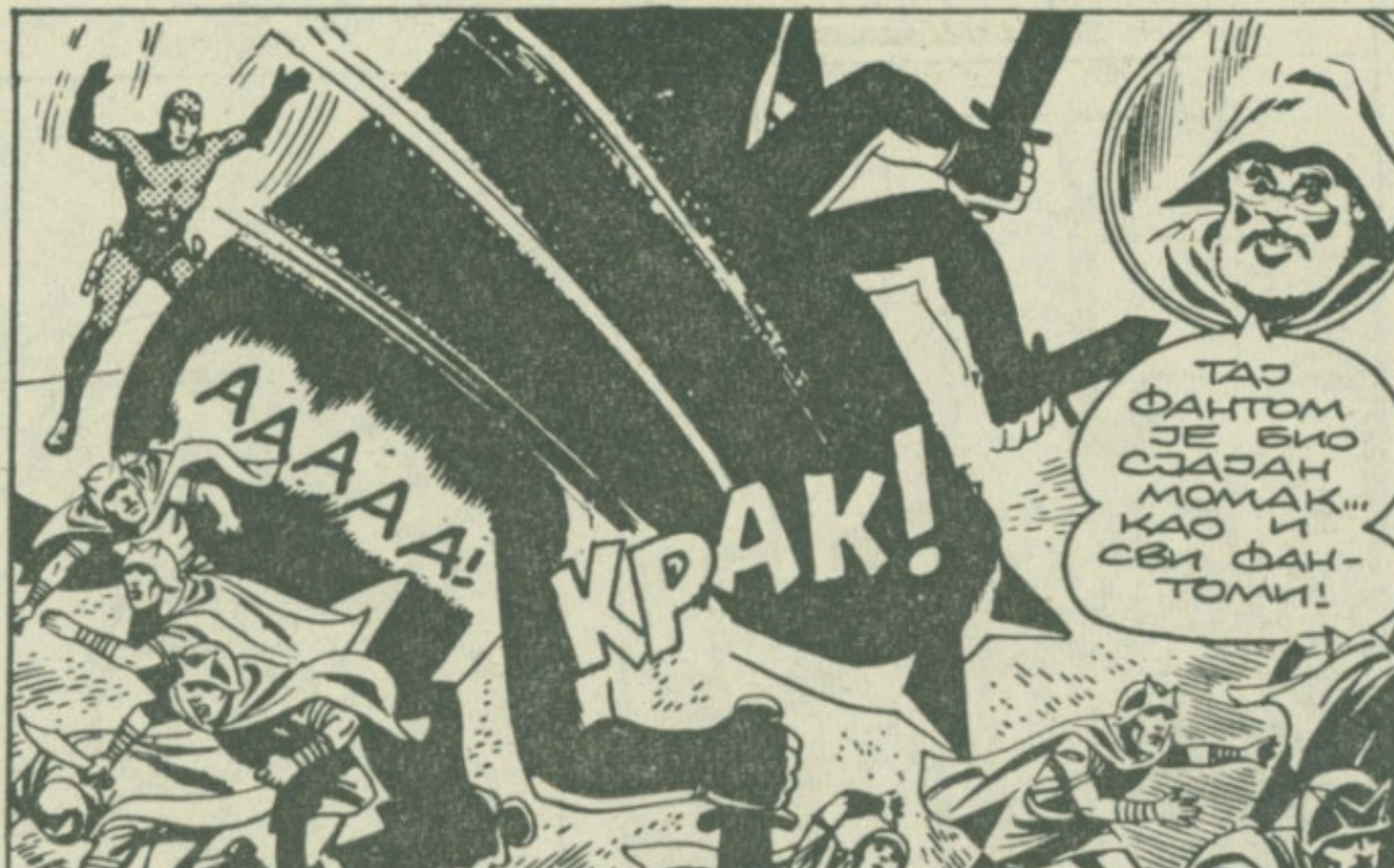

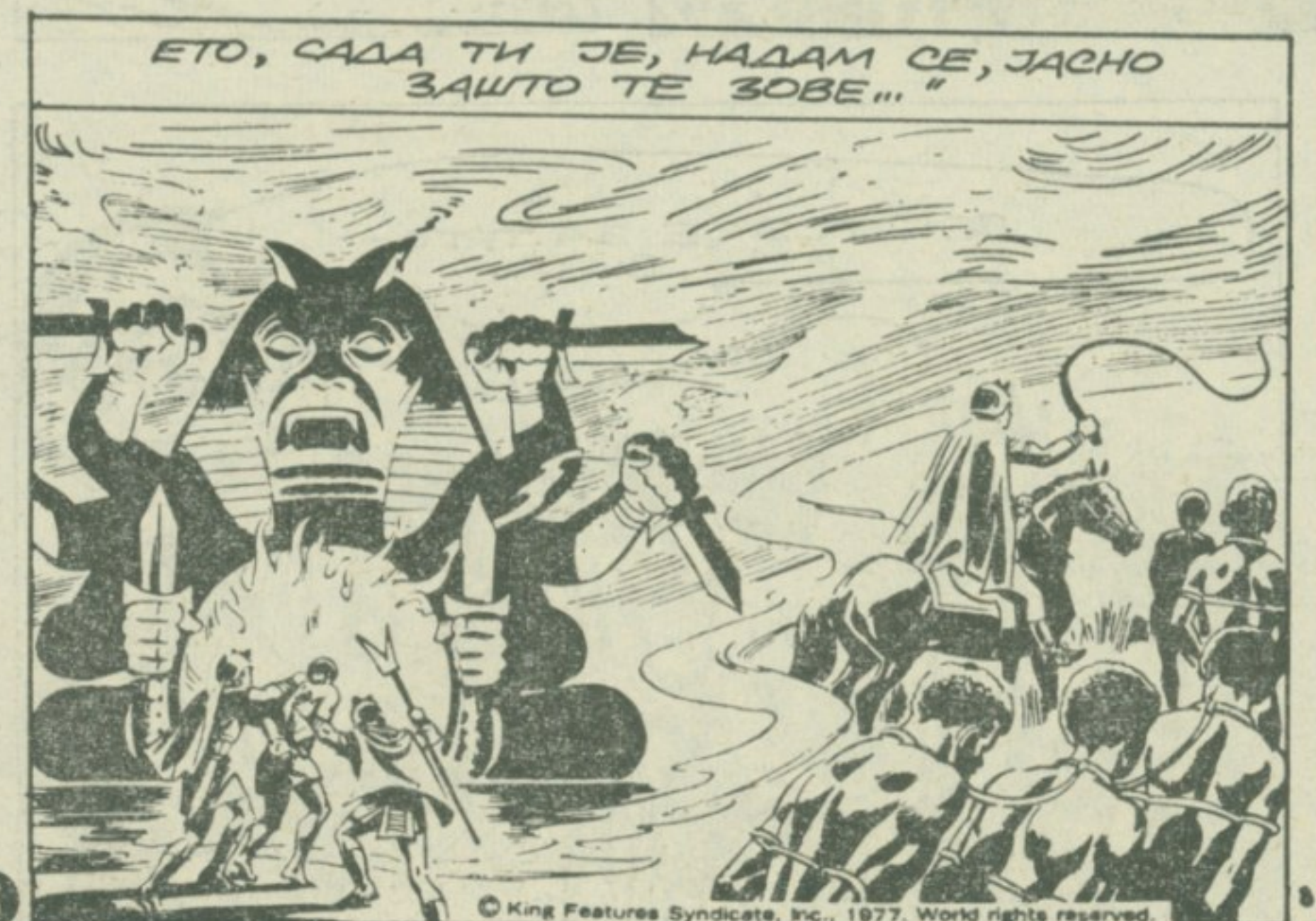
А ОНДА... УХ!
ЈОШ ГУТАОД ИЗ-
ВОРСКЕ
ВОДЕ...

НА-
СТАВИ!
НА-
СТА-
ВИ!

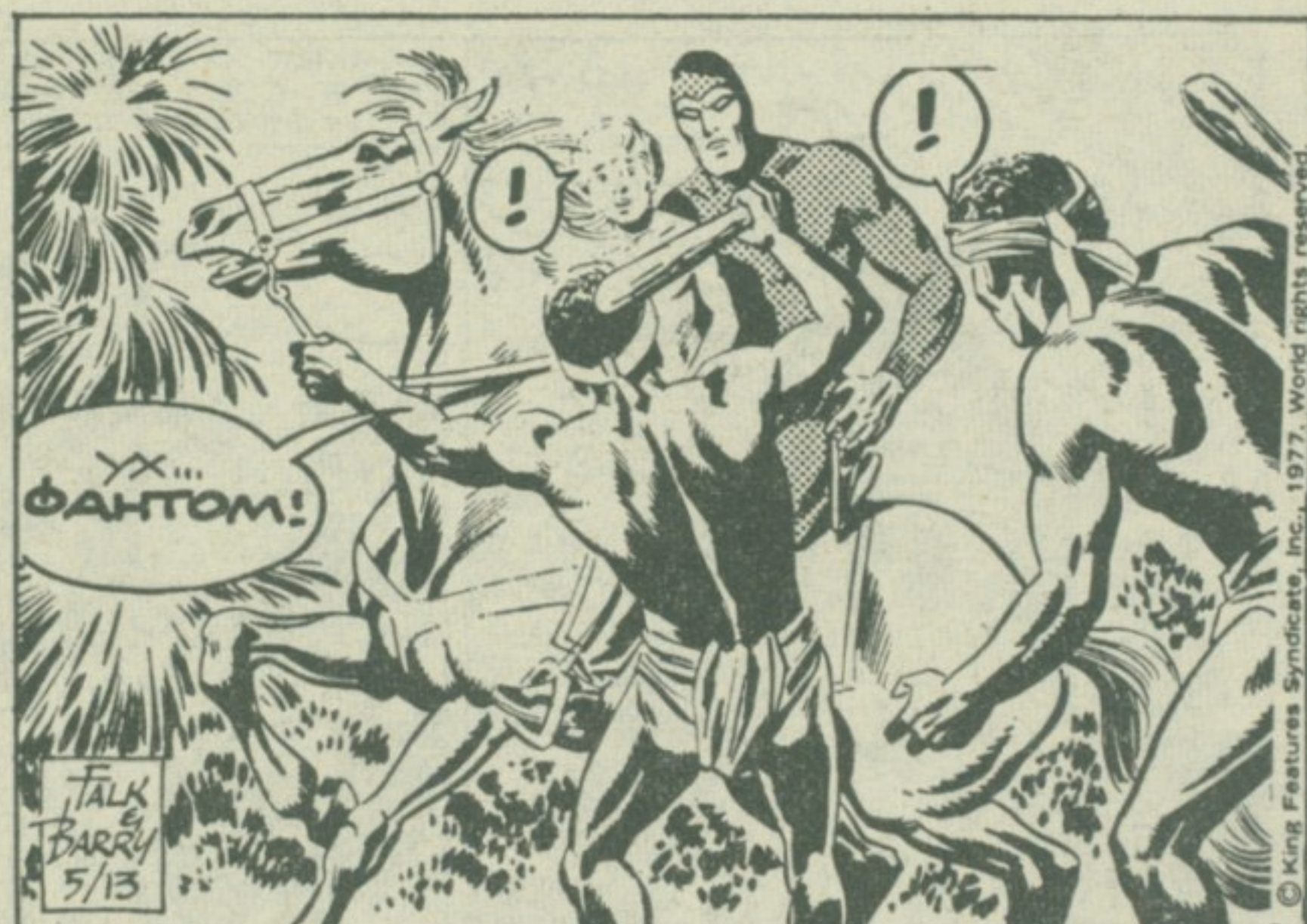
ПССТ!

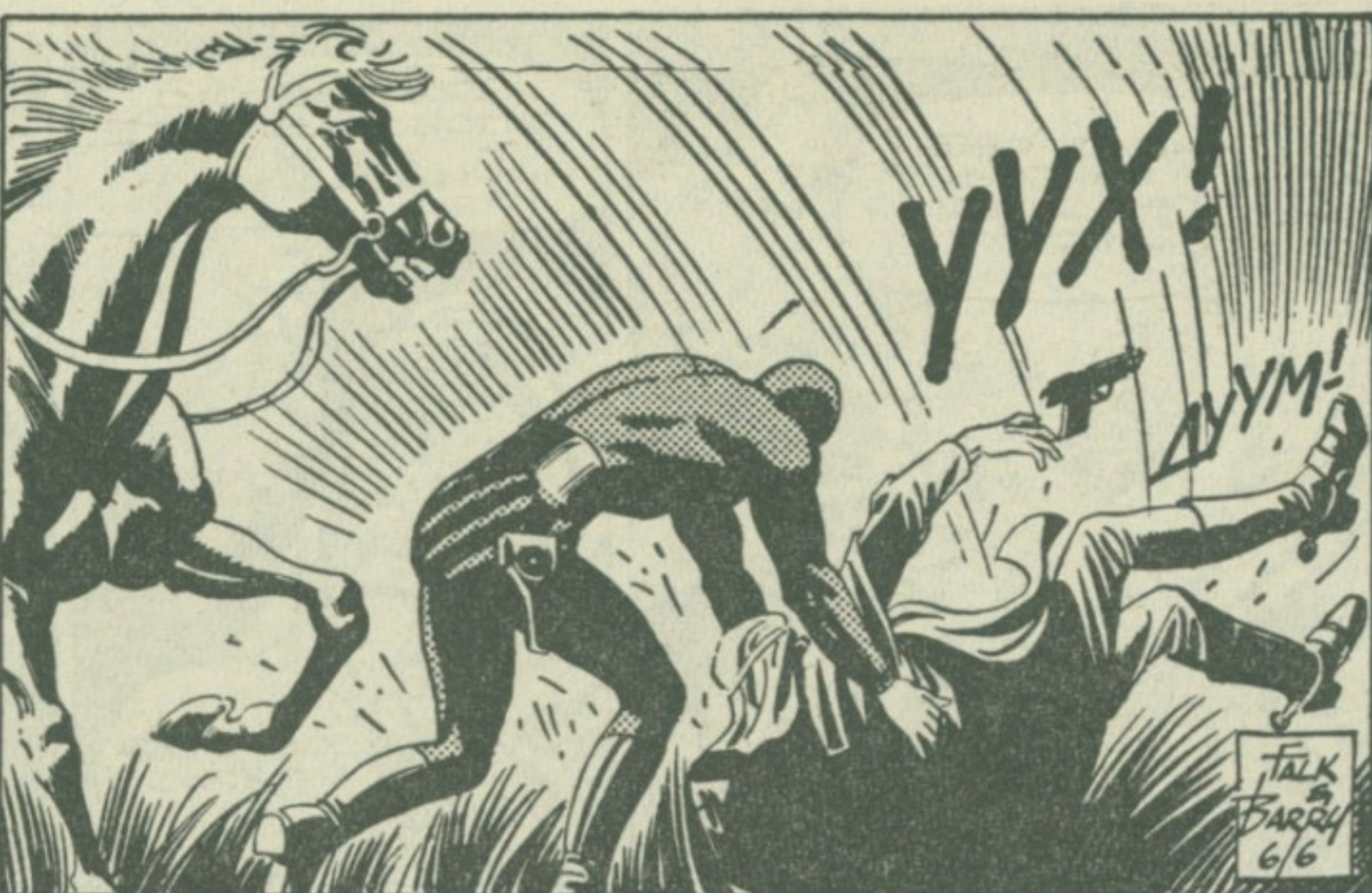

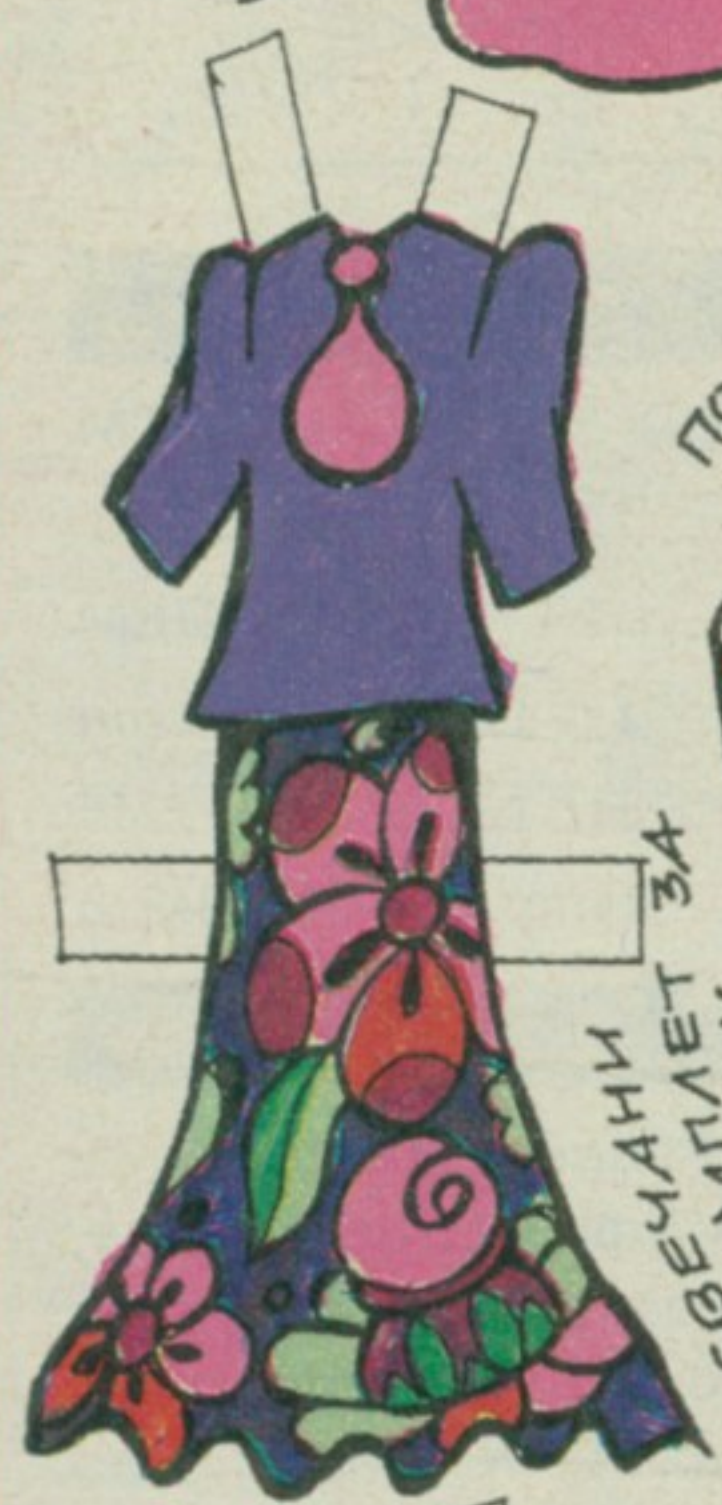

Изгуби кинешот

ПОПАД И
ОЛИВУ
НАЛЕПИТЕ
НА КАРТОН
И
ИСЕЦИТЕ

ПОПАДОВ КОСТИМ
ЧАРОВИКА

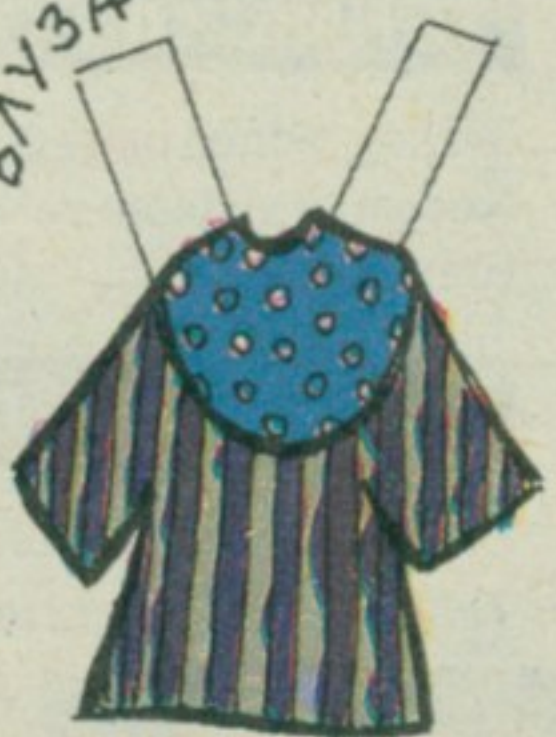

СВЕЧАНО ОДЕЛО

ПОПАДОВ КОМПИТ
ЗА СВАКИ ДАН

БЛУЗА

ОЛИВИНА КАПА
ЗА МАСКЕНБАЛ

ПОПАДОВА
КАПА ЗА
МАСКЕНБАЛ

СБИШТЕ ПОПАДА И ОЛИВУ

ОЛИВА КАО
ВИЛА НА
МАСКЕНБАЛУ

ЛЕТНА
СУКЊА

ШЕШИР

ПРОСЕЦИ ПО ЦРТИЦАМА

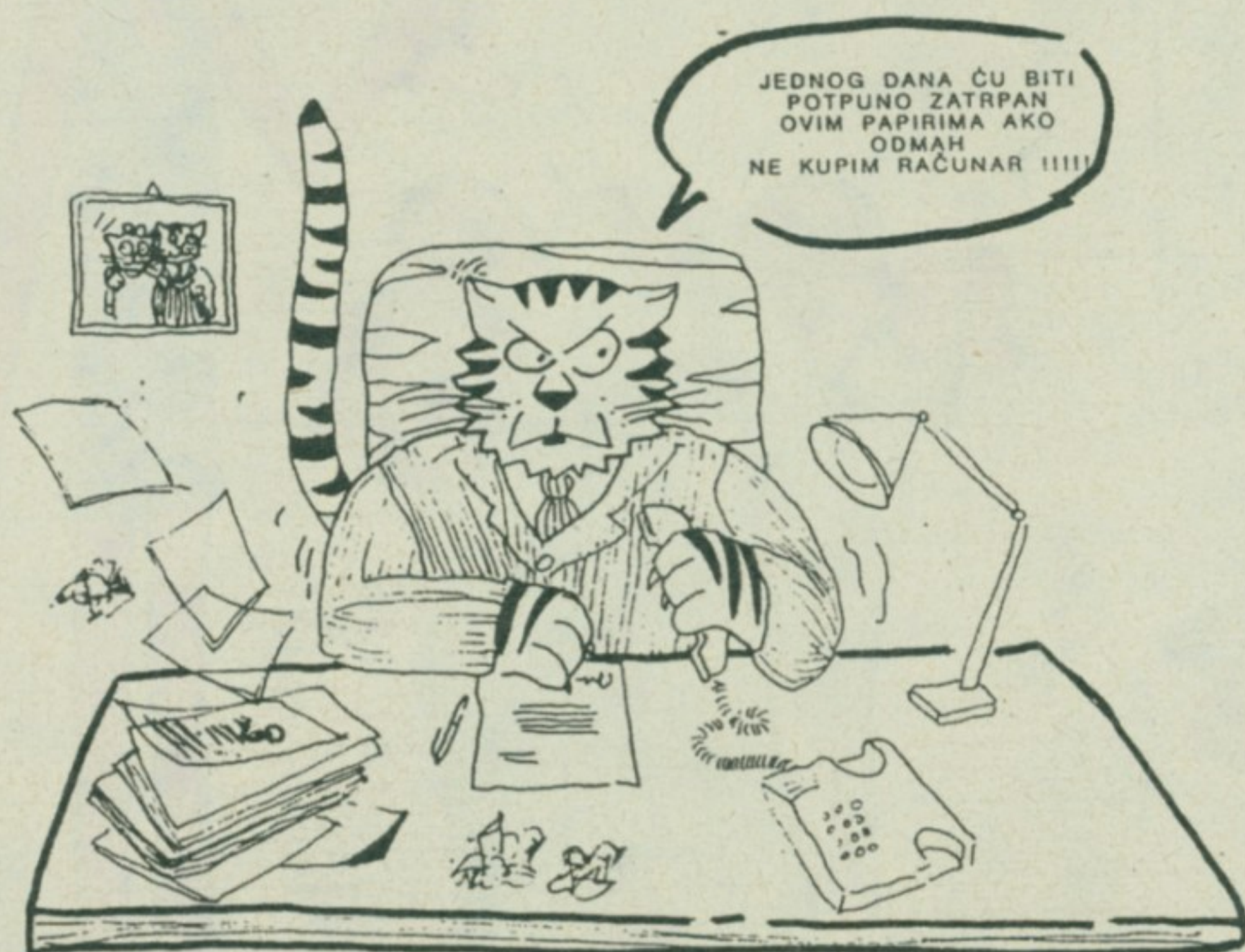
ОЛИВИН
ПОПОДНЕВНИ
КОМПИТ

ТОКА

В. Андољски, 82

286/16
1490 DEM

OSNOVNE KONFIGURACIJE

MOST JUNIOR 286/16MHz	1,490 DEM
MOST EXPERT 386/25MHz	2,090 DEM
MOST ASSISTANT 386/33MHz	2,390 DEM
MOST GENIUS 386/40MHz	2,490 DEM
MOST GOLIATH 486/33MHz	3,590 DEM

- Svi računari sadrže floppy drive 5.25"/1.2MB ili 3.5"/1.44MB, tvrdi disk "Microscience" od 52MB, "Hercules" kompatibilan grafički adapter, monohromatski paper white monitor, ASCII tastaturu, instaliran MS DOS 4.01 i uputstvo na srpskom jeziku.
- 286 i 386 računari: 1MB ili 2MB RAM memorije, mini tower kućište
- 486 računari: 4MB RAM memorije, tower kućište
- Uz računare sa VGA Color monitorom: miš besplatno!

DOPLATE ZA VEĆE ZAHTEVE

Mono VGA monitor "Supercom", SVGA grafička karta "OAK" OTI-037, 800x600/256kB	150 DEM
Kolor VGA monitor "Hyundai", SVGA grafička karta "Trident" TVGA 9000A, 1024x768/512kB	590 DEM
Tvrdi disk 100-130MB	500 DEM
Tvrdi disk 200-210MB	900 DEM
Floppy disk 3.5"/1.44MB	159 DEM
RAM 1MB	125 DEM
Matematički koprocesor 287/12MHz	190 DEM
Matematički koprocesor 387/25MHz	380 DEM
Matematički koprocesor 387/33MHz	420 DEM
Tower kućište	235 DEM

M O S T
M O S T
M O S T
M O S T

RAČUNARI

ISPORUKA ODMAH
GARANCIJA GODINU DANA
NAJNIŽE CENE
TEHNIČKA PODRŠKA

IZNENAĐENJE

NA SAJMU TEHNIKE
OD 11. 5. - 15. 5. 1992.

ŠTAMPAČI

"EPSON" LX 850, 9-pinski, A4	690 DEM
"EPSON" LQ 570, 24-pinski, A4	790 DEM
"EPSON" LQ 1070, 24-pinski, A3	1,295 DEM
Laserski štampač "Hewlett Packard" HP LJ IIIp	zvati
Laserski štampač "Hewlett Packard" HP LJ III	zvati
Memorijsko proširenje 1MB za HP štampače	285 DEM

DEALERSKA PRODAJA

Budite prodavac "Most" računara! Rado ćemo Vam pomoći da i Vaša firma uzme deo kolača na tržištu računara. Pripremili smo program specijalnih popusta za opremu namenjenu daljoj prodaji. Ponudite u Vašem prodajnom programu naše računare – kupci ih već poznaju kao kvalitetne i pouzdane.

U aprilu "Most" otvara u Bescarinskoj zoni u Smederevu magacin i predstavništvo. Oprema kao u Hong Kongu, u SAD ili na Tajvanu, uz isporuku u roku od tri dana. Standardne konfiguracije stalno na lageru, komponente po posebnim zahtevima isporučujemo u najkraćem roku. Mogućnost plaćanja "Mostu", ili kompaniji "De Brug", Rotterdam, Holandija.

Cene izražene u nemačkim markama (DEM) • Plaćanje u dinarima, po dnevnom kursu na tržištu u Beogradu • Garancija 1 godina • Isporučka odmah po uplati

TEHNIČKA PODRŠKA I SERVIS

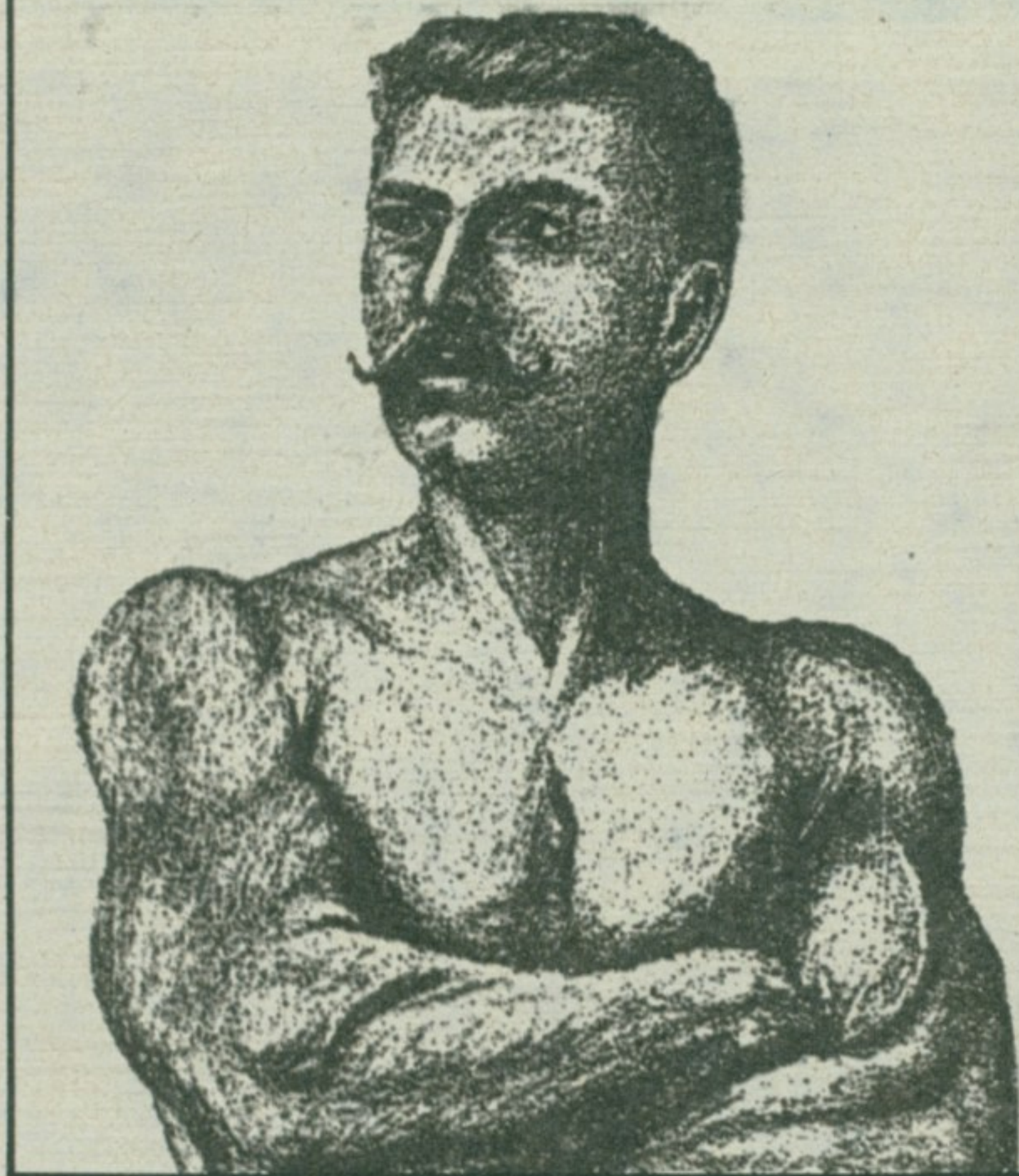
Svakog radnog dana od 10 do 14 časova. **HOTLINE:** 011/672-682. Korisnici sistema za komunikacije "SEZAM" mogu nas kontaktirati u konferenciji MOST.

OVLAŠĆENI DISTRIBUTER

U Sava Centru svakog radnog dana od 10-18 časova.
Tel. 011-222-43-22/492

BEOGRAD, KRALJA BODINA 2, TEL. 011/ 422-170 FAX 011/ 426-144

НАЈЈАЧИ МЕЋУ НАЈЈАЧИМА

ДРАГОЉУБ, ЧУДО ОД ЧОВЕКА

**Један матурант
крагујевачке
гимназије а по-
том студент ме-
дицине у Бечу
поседовао је
сведочанство
да је један од
најјачих људи
на свету**

Данас ни најстарији Крагујевчани не знају за свог суграђанина Драгољуба Михаиловића. Живео је пре него што су се они родили. Матурирао је у крагујевачкој мушкој гимназији још 1888. године. Средњег раста и скроман, а никад у прилици да покаже своју снагу, он се две године после завршене гимназије запутио на студије у Беч.

Његово име остало је записано у „Споменици мушке гимназије у Крагујевцу 1833–1933.“ И сликао се, како и данас чини свака генерација на крају школовања.

У Бечу је живот био другачији. Тамо су се студенти веома бавили гимнастиком, највише у атлетском клубу „Херкулес“. Када се први пут појавио у гимнастичкој сали, сви су обратили пажњу на Михаиловића. Имало се шта видети: млади Србин истицао се сплетом изузетно лепих мишића.

Мишић до мишића

Једног дана председник атлетског клуба Ђирило Ветасе, уображен човек кога до тада у Аустро-Угарској нико није савладао у рвању, доживео је да га Михаиловић приликом неке вежбе тресне о под.

Ветасе је био згранут лакоћом којом је Михаиловић то учинио, а збуњени студент из Крагујевца чак му се извињавао.

– Није потребно, господине! С таквом снагом неопходно је само да усавршите технику рвања! – узвратио је Ветасе.

Глас о овоме брзо се пронео међу члановима бечког атлетског клуба. Сви су желели да виде Михаиловића на делу или да се ухвате укошта с њим. Наравно, он је противнике слагао као снопље. Чланови клуба обратили су се једном угледном професору медицине бечког Универзитета молећи га да испита стање мишића и снагу Драгољуба Михаиловића. И даље збуњен зашто се сви толико баве њиме, Михаиловић је пристао на испитивање. Убрзо је професор писмено обавестио клуб „Херкулес“:

„Господин Драгољуб Михаиловић, стар 23 године, блага и мирна изгледа, на прегледу који је извршен над њим показује следеће: главичасти мишићи у обе руке, затим мишићи прегибачи целе руке, мишићи опружени од четири прста без палца и мишићи повијачи ручни, а тако и сви мишићи вратног, грудног коша и осталог преко мере су развијени тако да у току мог дугогодишњег испитивања људске снаге нисам никада имао пред собом овако изванредно телесно развијену особу.

У атлетском клубу „Херкулес“ сада су знали шта им ваља чинити.

Убија једним ударцем

Ипак, пре него што је клуб издао званично сведочанство Михаиловићу да је „један од најјачих људи између најјачих“, бечки професор Ајзенмегер такође је обавио извесна мерења Михаиловићеве снаге. Тврдио је да је он у

стању да једним ударцем убије човека! Узгред, очински му је препоручио да се уздржава од љутње!

Више није било сумње да Беч и Европа имају посла са човеком дивом. Новине су почеле да пишу о њему, а где год би се појавио био је атракција.

Повређене сујете, Ветасе је изазвао Михаиловића на рвачки двобој. Међутим, Михаиловић је тражио да се огледају и у подизању терета. Јер, иако није био вешт у рвању, Драгољуб је прихватио изазов, али Ветасе није смео да прихвати одмеравање снаге у подизању терета, устукнуо је! Око целог случаја дигла се прашина, јавност је била на страни младог Србина.

У штампи су се појавили и стихови непознатог обожаваоца оба снагатора. У песми се један због снаге описује изразом „није човек кано што су људи“. Израз се мирне душе могао односити и на Михаиловића и Ветасеа.

Шта се даље догађало, лако је претпоставити. Није било иоле значајнијег рвача у Европи са којим Михаиловић није одмерио снагу. Сваког је као од шале обарао на плећа и то по 15 пута у сваком мечу, како су правила то налагала!

Сви су се дивили Драгољубу Михаиловићу. Њиме су се нарочито поносили Срби који су живели под Аустро-Угарском. У Новом Саду дочекан је готово царски: у поворци га је пратило 30 приватних кочија!

Михаиловић је постао српски национални херој.

Ђирило Ветасе ипак се окуражио да одмери снагу са Михаиловићем. Меч је одржан у Београду. Ветасе је прошао као бос по трњу.

Крагујевчанин Драгољуб Михаиловић дочекао је и да се његове фотографије продају по Београду малтене као разгледнице. Сlike оверене својим печатом продавало је гимнастичко друштво „Душан Силни“.

Шта је све могао Драгољуб Михаиловић?

Могао је, на пример, да у једној руци изнад главе држи терет од 100 килограма а испод другог пазуха човека тешког 80 килограма! Могао је да подигне и држи испред себе терет од 850 килограма, још мало па читаву тону! Могао је...

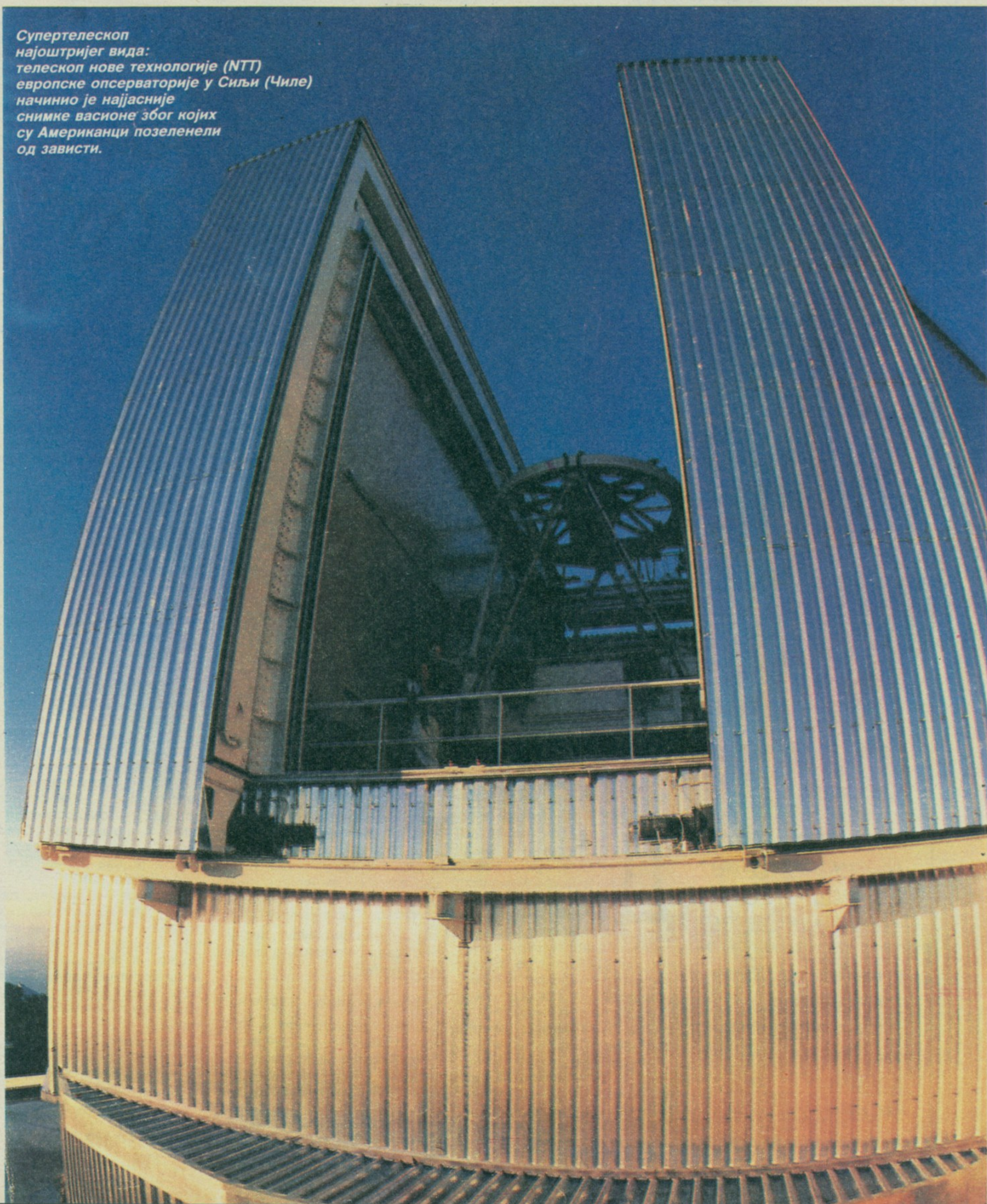
Драгољуб Михаиловић је био чудо од човека. На жалост, не знамо како је завршио. Молимо читаоце којима је то познато да нас обавесте.

Миленко Тодоровић

КОСМИЧКИ ДУЕЛ ЕВРОПА — АМЕРИКА 1:0

АСТРОНОМИ ВИШЕ НЕ ГЛЕДАЈУ

Супертелескоп
најоштријег вида:
телескоп нове технологије (NTT)
европске опсерваторије у Сиљи (Чиле)
начинио је најјасније
снимке васионе због којих
су Американци позеленели
од зависти.

У НЕБО

Први снимци из центра наше галаксије направљени су на невероватан начин: астрономи су седели пред екранима у опсерваторији крај Минхена, а телескоп који је уместо њих осматрао небо налазио се десетак хиљада километара даље!

Те новембарске ноћи 1991. астрономи Андреа Монети и Ханс Цинкер доживели су узбуђење које се не да описати: били су први људи који су својим очима угледали језгро Млечног пута, удаљено 28.000 светлосних година од Земље! При том уопште нису зурили у небо. Историјске снимке угледали су на екрану рачунара велике астрономске лабораторије у Гархингу, близу Минхена.

Како су то извели?

NTT је само претходница

Прошла година била је за астрономе заиста историјска. Пуне три деценије трагали су за центром наше галаксије који је тешко истраживати због звезда високог сјаја које

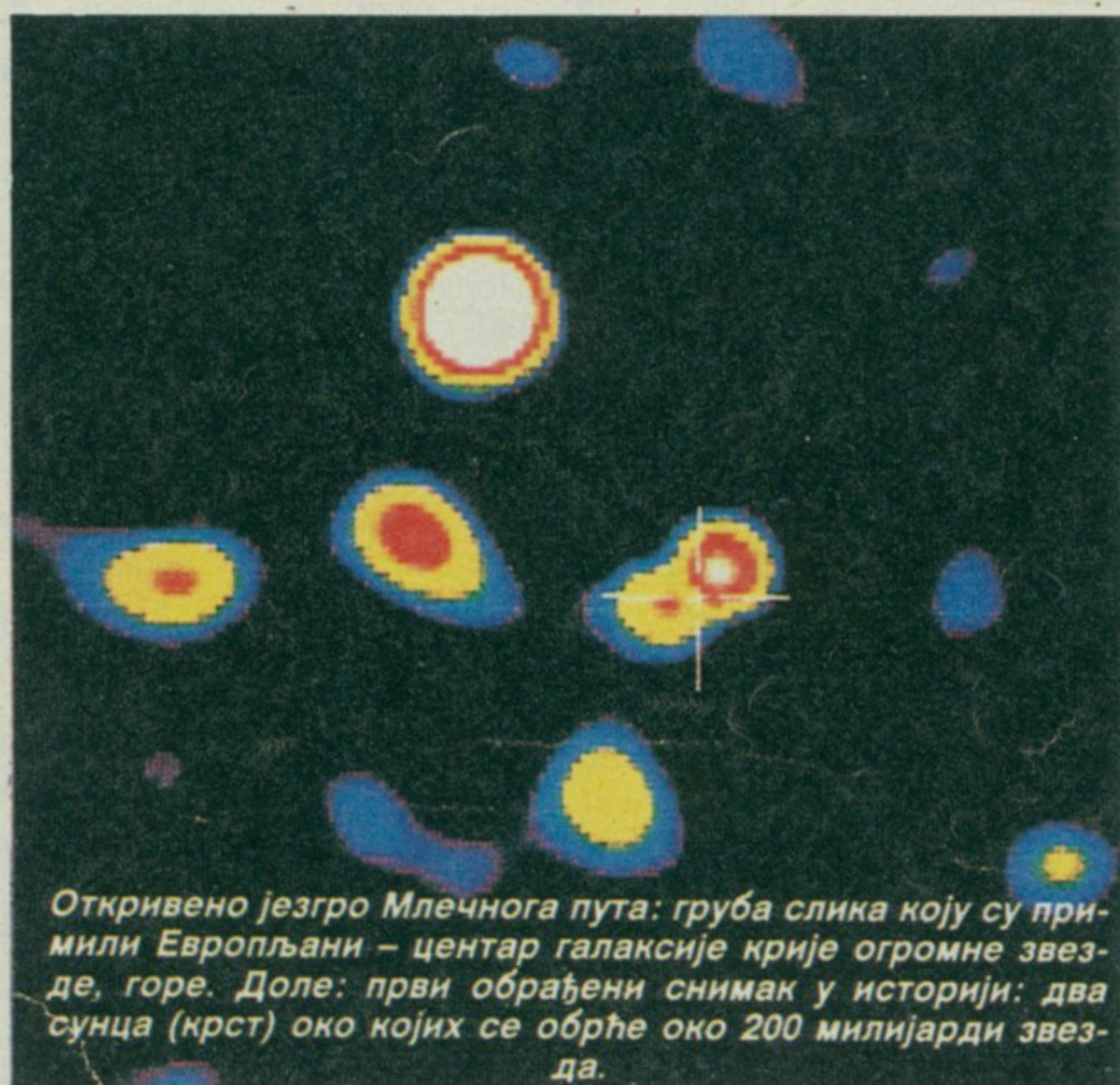
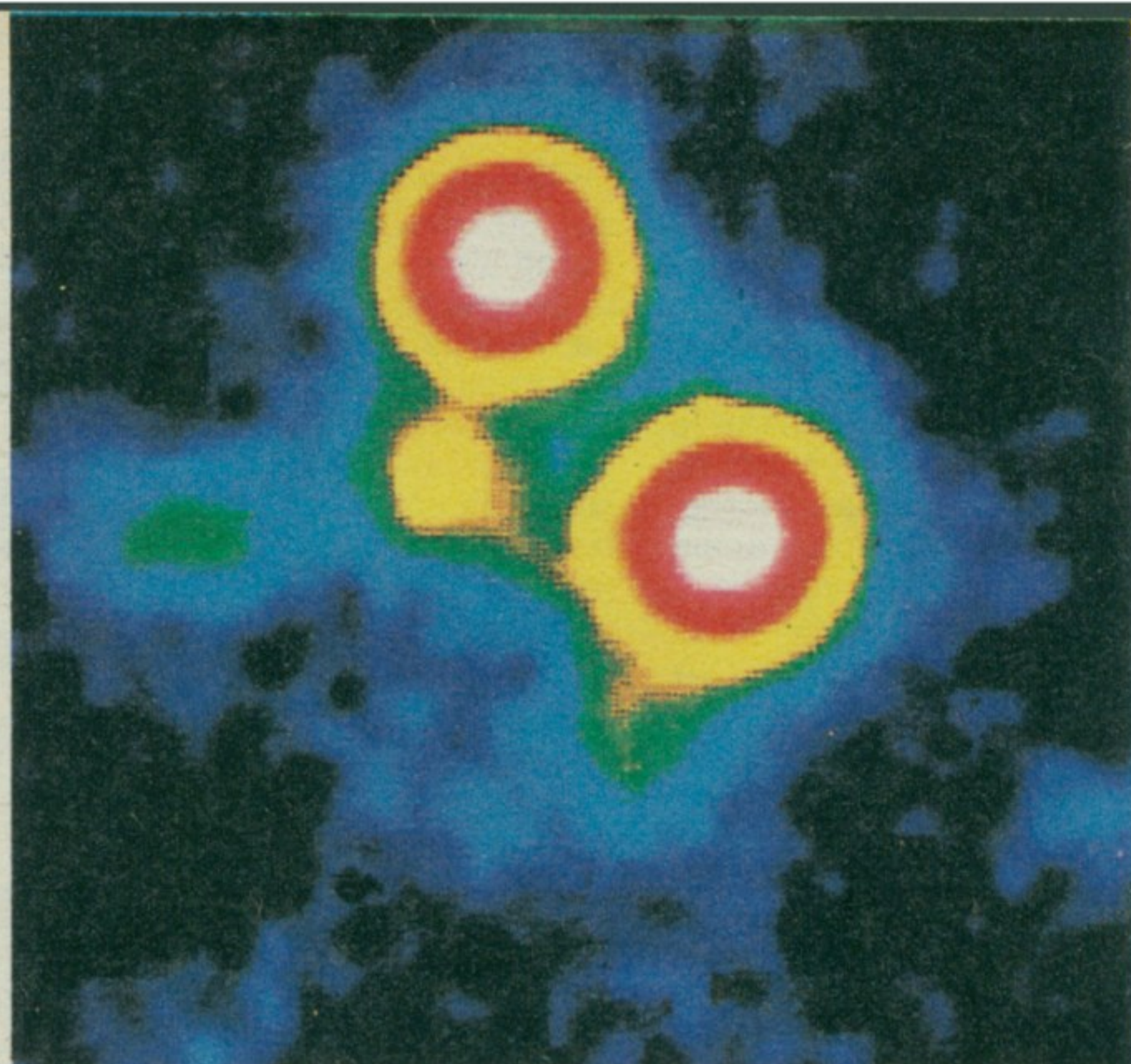
се налазе између срца Млечног пута и нас. Први се до њега пробио овај екран захваљујући Телескопу нове технологије (NTT) који је пре две године постављен у опсерваторији Сиља у Чилеу, 600 километара северно од Сантјага, и сматра се тренутно најбољим инструментом те врсте на свету.

Ево како је то постигнуто. Најпре је огледало пречника 3,5 метра, најпрецизније које је човек досад направио, усмерено према светлости која се емитује из центра Галаксије. Време „експонаже“ 3.20. Услови одлични јер европски телескоп види врло јасно, скоро као да је смештен у космосу а не на Земљи: свод над њим је широко отворен што знатно смањује мешање спољашњег и унутрашњег ваздуха, па тако и његово струјање (ветар). Тако уловљене у замку честице светлости (фотони) претворене су у електроне (електричне импулсе), а затим су ове информације преко сателита изнад Чилеа пренете до Немачке. Ту је екипа Јужноевропске опсерваторије неколико недеља радила док није, уз помоћ нарочитог декодера, успела да необрађене податке претвори у низ изванредно јасних слика.

На исти начин NTT је касније начинио и фотографије експлозије супернове у Великој Магелановој маглини, чак прецизније од тренутно најмоћнијег васионског телескопа „Хабл“. Па ипак NTT је само претходница, прототип будућег VLT (скраћеница од Very large telescope – Врло велики телескоп) који ће 2000. године бити највећи телескоп на свету. У ствари, VLT ће бити комплет од четири инструмента пречника 8 метара, постављен на бази већој од сто метара. Укупна цена пројекта прелази 200 милиона долара. Први од четири VLT телескопа биће пуштен у рад 1994. године. Али, зашто више огледала, а не једно? Из једноставног разлога што је данас технички немогуће произвести циновско огледало у једном комаду. Прво огледало се још лије у Мајнцу (Не-

Амерички изазов: Џери Нелсон, стручњак за оптику универзитета у Калифорнији, добио је зелено светло да почне с изградњом телескопа „Кек 2“ који овде приказује на макети. Он је исти као „Кек 1“, свечано пуштен у рад ове године и биће такође инсталиран на угашеном вулкану Мауна Ки, на Хавајима.

Откривено језгро Млечног пута: груба слика коју су примили Европљани – центар галаксије крије огромне звезде, горе. Доле: први обрађени снимак у историји: два сунца (крст) око којих се обрће око 200 милијарди звезда.

мачка), а кад кроз годину дана буде охлађено, полираће се у специјалној радионици у Француској.

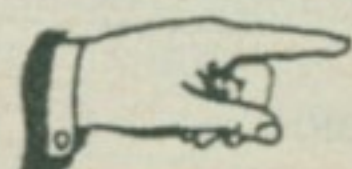
Формула са више огледала има још једну предност: VLT ће моћи да посматра четири различите звезде са своја четири телескопа, али и да исту звезду прати са четири инструмента. Дакле, биће то први модерни телескоп на свету! То значи да ће његови делови заједно чинити квалитетно виши степен и имати улогу већу од оне која одговара простом збиру деловања његових појединих делова.

Сиља – најбоље место на планети

Европљани су годинама тражили идеално место на коме би поставили свој телескоп. Нашли су га у Чилеу, 600 километара северно од Сантјага, на планинском врху Се-

ро Паранал, на висини од 2.660 метара где киша падне у просеку једном у четири године, а небо је плаво и апсолутно чисто 330 од 365 дана! То је, вероватно, најбоље место за астрономе на целој планети Земљи.

Друга значајна опсерваторија је угашени вулкан Мауна Ки, на Хавајима, у Тихом океану. На висини од 4.200 метара овде се може искористити 300 ведрих ноћи годишње. Американци управо зато намеравају да овде заврше изградњу највећег телескопа на свету. То је „Кек“, који ће бити дугачак 30 метара, тежак 300 тона и са огледалом пречника 10 метара, име је добио у част мецене који је приложио највећи део за пројекат од 100 милиона долара. „Кек“ ће бити у стању да даје исте резултате као чувени „Хабл“.

о коме је „Забавник“ већ писао, али 20 пута брже! За астрофизичаре је ова уштеда времена изузетно важна – за једну ноћ моћи ће да проуче 20 квазара уместо једног.

Телескоп „Кек“ у ствари је састављен од 36 огледала, пречника 1,4 метра, састављених у облику шестоугаоника. Ова идеја у почетку је с неверицом примљена међу стручњацима у свету који су сумњали да ће Американци успети да огледала међусобно саставе и наравнају у хиљадити део милиметра. Међутим, „Кеков“ отац Џери Нелсон, стручњак за оптику с универзитета Калифорнија, ипак је успео – сваких пола секунде рачунар контролише стаклене плоче које микромотори дотерују не у хиљадите, већ у десетхиљадите делове милиметра!

Ново Сунце се рађа

Неће проћи дуго а телескоп „Кек“ направиће прве инфрацрвене снимке маглина и галаксија, открити звезде и планетарне системе у настајању. За пет година Џери Нелсон и његове колеге астрономи изградиће и други исти такав телескоп који ће монтирати неколико стотина метара даље од првог.

На шта ће после „Кека“ и VLT личити велике опсерваторије 21. века? Једно је сигурно – неће пловити васионом. Где ће онда бити постављени циновски оптички инструменти будућности? Научници кажу: идеална опсерваторија будућности је Месец! На овом Земљиним сателиту астрономи ће наћи све предности које имају и Земља и космос. Потпуно одсуство атмосфере омогућиће савршено прецизно посматрање. Нови плус је и мала тежа на Месецу (телескоп од 1.000 тона на Земљи овде ће тежити само 160 килограма), а како овде нема ни невремена ни ветрова, од суперлакких материјала моћи ће да се граде циновске грађевине (тањирасте антене пречника један километар, на пример).

За разлику од васионских телескопа који непрекидно мењају положај и правац, телескоп на небеском телу на коме нема земљотреса биће врло стабилан, а још ће, успут, на лицу места моћи да се нађу и материјали за изградњу постоља.

Али, то није главна предност у односу на васиону: у Земљиној орбити нови дан рађа се говото сваког сата, што сателит приморава да непрекидно маневрише да би пратио посматрану звезду,

прекидајући осматрање сваких 60 минута како би се избегло Сунце и његов одсјај са Земље, док на тамној страни Месеца ноћ траје 15 дана, а Земља уопште не осветљава небо. За астрономе је ова тамна страна Месеца идеално место за истраживање, најбоље у целом Сунчевом систему.

Јесмо ли сами у свемиру?

NASA је већ изабрала име за будући Месечев телескоп. Зваће се Лоиса (према Лунарни оптички инфрацрвени синтетизовани зрак). Најважнији његов квалитет је тај што ће бити модуларан као VLT. Чиниће га 30 малих телескопа, од 1,5 метра пречника сваки, лаким за прављење и транспорт до Месеца, уз могућност да се пуштају у рад постепено. Цена пројекта је астрономска – 100 милијарди долара! Али, и вреди: Лоиса ће по учинку одговарати телескопу пречника 10 километара!

Шта ће све моћи да открије овај супертелескоп то је тешко данас предвидети, али довољно је рећи да ће Лоиса управљена према Земљи бити у стању да преброји коцкице шећера на тацни крај ваше шоље за кафу. Видеће и прве насељене модуле на Марсу, а хиљаде звезда у Млечном путу појавиће се захваљујући њој са толико детаља као што се Сунце види са наше планете. Још даље у васиони Лоиса ће видети звезде истог сјаја као што је наше Сунце, удаљене више милијарди светлосних година, или како у срцу тајанствених звезда квазара звезде нестају у циновским црним рупама...

Најзад, Лоиса ће моћи поуздано да нам одговори има ли других цивилизација у васиони. Њена је снага толика да ће моћи да открије планете које се обрћу око хиљада сунца, њихову величину, температуру на површини, имају ли атмосферу. Суперкомпјутер ће на основу тога за само неколико минута моћи да преброји све планете које личе на Земљу. Можда постоји само једна таква, неколико милиона или, чак, на стотине милијарди? Међутим, да би се истражила површина ових планета и открило евентуално присуство живота, мораће, по свој прилици, да се сачека крај 21. века и то ће учинити наследници Лоисе. Ко зна, можда ће они својом снагом једног дана уловити и одблесак звезда у астрономском телескопу неких ванземаљаца?

В. М.

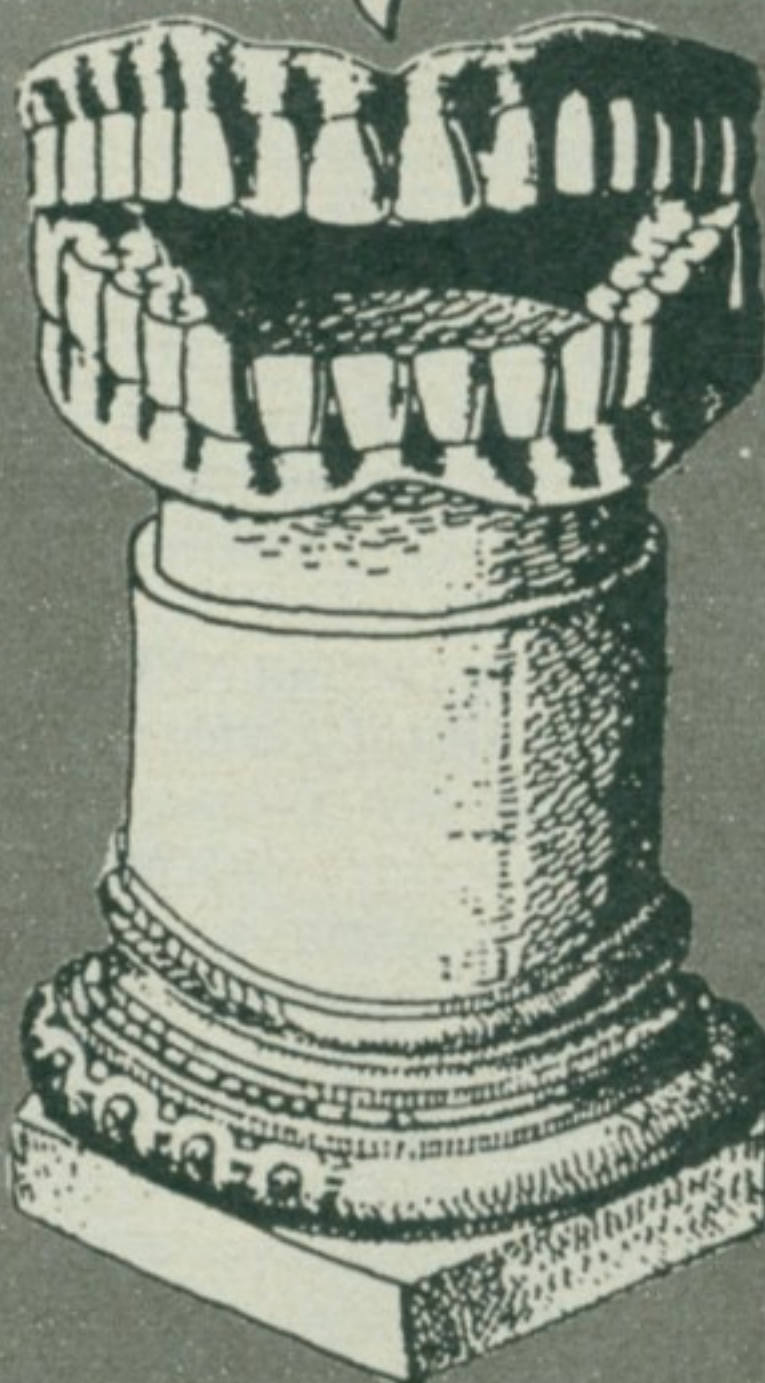
Моћ се много лакше
показује разарањем него
стварањем.
Вилем Вордсворт
енглески песник
(1770–1850)
С. М. В.

ХИПОХОНДРИЈА
ЈЕ ЈЕДИНА БОЛЕСТ
КОЈУ НЕМАМ

Графит, Њујорк, 1978.

Иза сваког успешног
мушкарца стоји
запрепашћена ташта.
Хјуберт Хамфри
амерички политичар
(1911–1978)

РЕКЛИ
СУ...

Оштар језик је једино сечиво
које се не тупи од употребе.
Вашингтон Ирвинг
амерички писац (1783–1859)

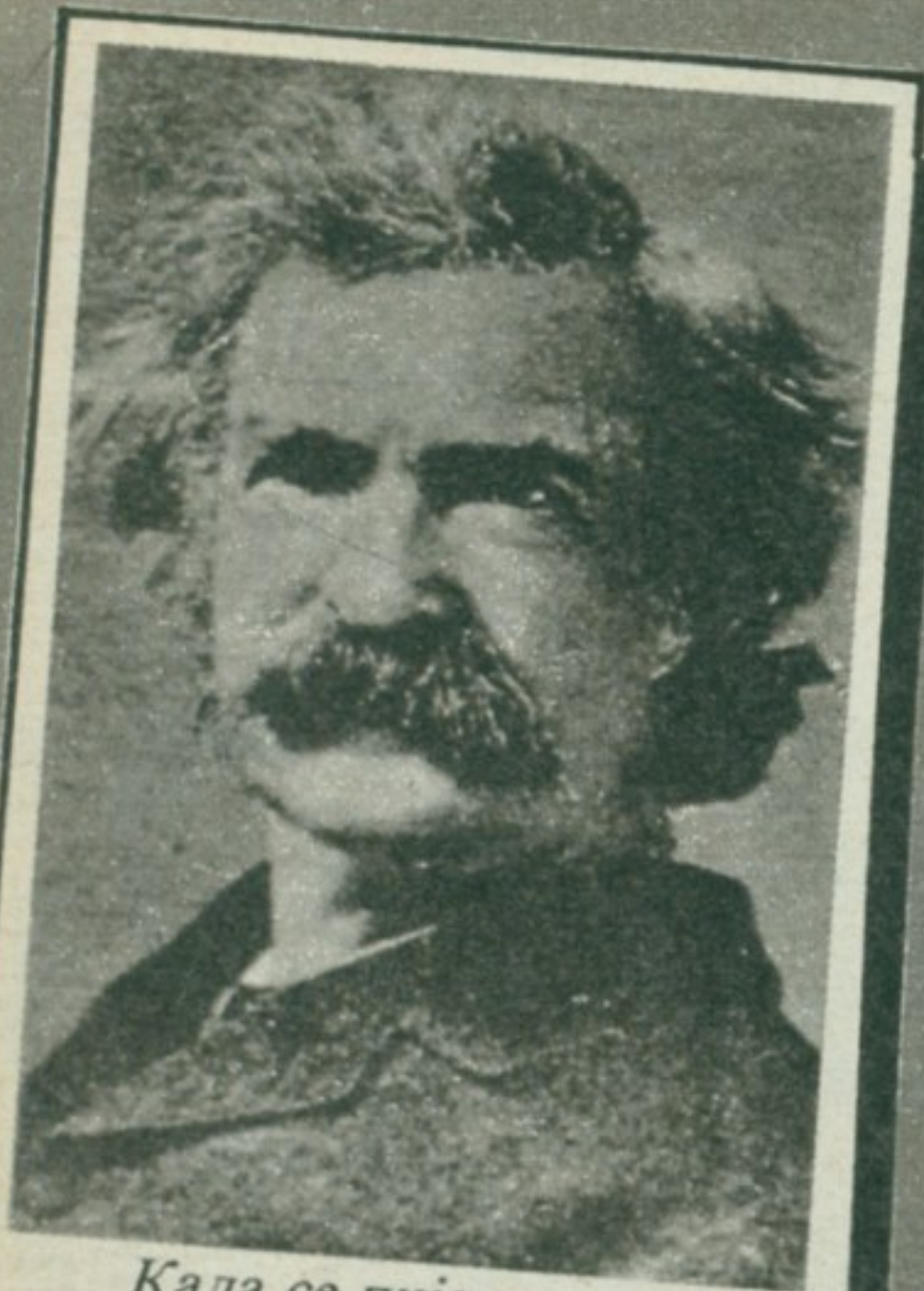
Чудне су животиње! Пси те
гледају као бога, мачке те
гледају с висока, једино те
свиња гледа као себи
равног.

Винстон Черчил
британски државник
(1874–1965)

Незрели уметници
имитирају. Зрели краду.
Лајонел Трилинг
амерички књижевни критичар
(1905–1975)

Да сам мало скромнији, бих
бих савршен.
Тед Тарнер
оснивач мреже SI-EN-EN
(рођ. 1938)

Нема доказа да се бува која
живи на мишу плаши мачке.
Анри Мишо
француски песник
(1899 – 1984)

Када се пије у умереним количинама, вода никоме не може да нашкоди.
Марк Твен
амерички књижевник
(1835–1910)

**ЖЕЛЕО БИХ ДА
БУДЕМ ОНО ШТО САМ
БИО ОНДА КАДА САМ
ЖЕЛЕО ДА БУДЕМ
ОНО ШТО САМ САДА**

Лондонски графит. 1980.

Нисам велики оптимиста у погледу будућности песимизма.
Жан Ростан
(1894–1977)

Да би човек успео у животу, није довољно да буде глуп – потребно је да има и добре манире.
Волтер
француски филозоф
(1694–1798)

САХОВСКИХ МЕРИДИЈАНА

МЕЧ ОД 1001 ПАРТИЈЕ

Одавно су љубитељи шаха покушали да утврде колике су границе људске моћи у непрекидном игрању шаха. Тако је 1968. године у Окланду (Нови Зеланд) двадесетогодишњи студент Глен Тарнер провео за шаховском таблом више од 62 часа, без прекида, одигравши 485 партија. Тарнеров први партнер срушио се од изнемоглости после 48 часова игре, па је ускочио његов заменик и до краја меча остао за таблом.

Никола Петрановић из Београда, играо је 1978. године у Француској без прекида 81 час и 10 минута. Тај резултат побољшали су сам Петрановић и Француз Патрик Фоаси играјући непрекидно 92 часа и 14 минута. За то време они су одиграли 573 партије. Такмичење је почело 30. октобра у 14 часова, а завршило се 3. новембра 1979. године у 10 часова и 15 минута.

Према Гинисовој књизи рекорда Џон П. Камерон и Јон Стивенс играли су шах без прекида у Ипсвичу (Енглеска) 101 час – од 21. до 25. марта 1970. године.

На листи ових шаховских маратонаца нашао се и Норвежанин Јоран Јансон који је за шаховском таблом провео 92 часа и 26 минута и за то време одиграо 700 брзопотезних партија. Пре њега за таблом је „само“ 90 часова седео А. Лејс из тадашње Савезне Републике Немачке. Ерик Кноперт из Утрехта провео је у месном шах клубу без прекида 68 часова и одиграо 500 партија.

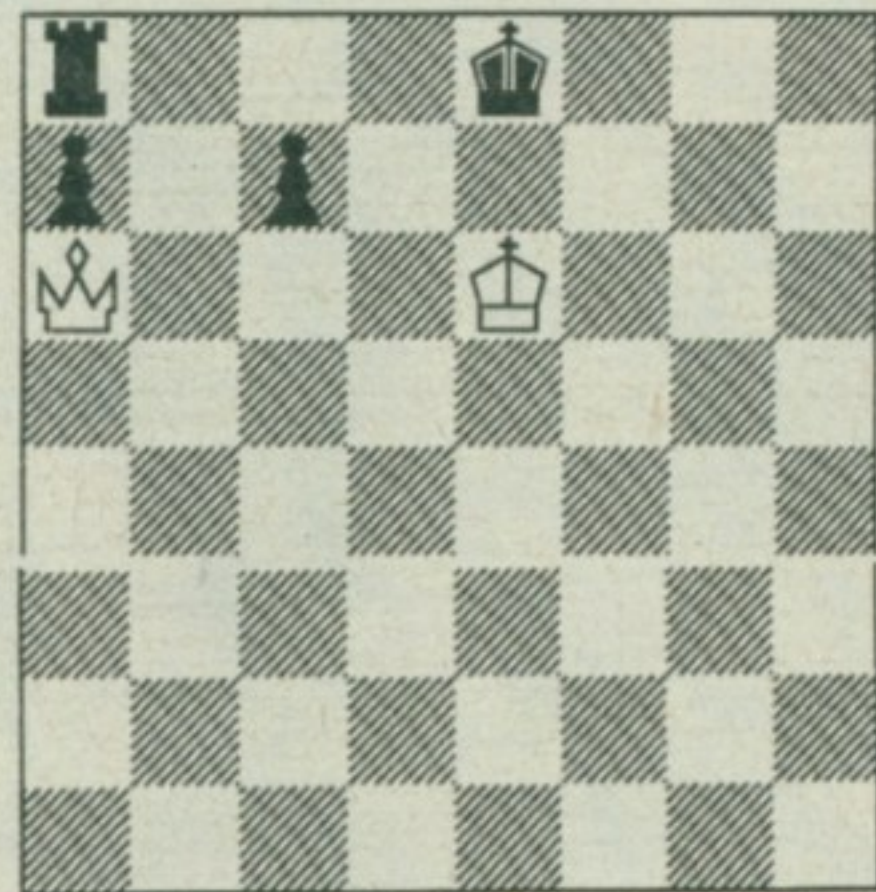
И Енглец А. Мартин припада овом друштву маратонаца: он је једну за другом одиграо 450 партија.

Светски рекорд у погледу одиграних партија у једном мечу вероватно држе два добра друга Владимир Вујадиновић и Драган Вукотић који су, као ученици Гимназије у Смедереву, одиграли меч од 1001 партије. Ове партије нису биле брзопотезне, већ су играње у слободно време и у дужем временском периоду, па се то није одразило на њихово учење.

Играње шаха сатима, па и десетинама сати, неким је можда занимљиво, али није препоручљиво и може да штети здрављу играча. Постоје други, бољи и поузданији, начини за популарисање шаховске игре.

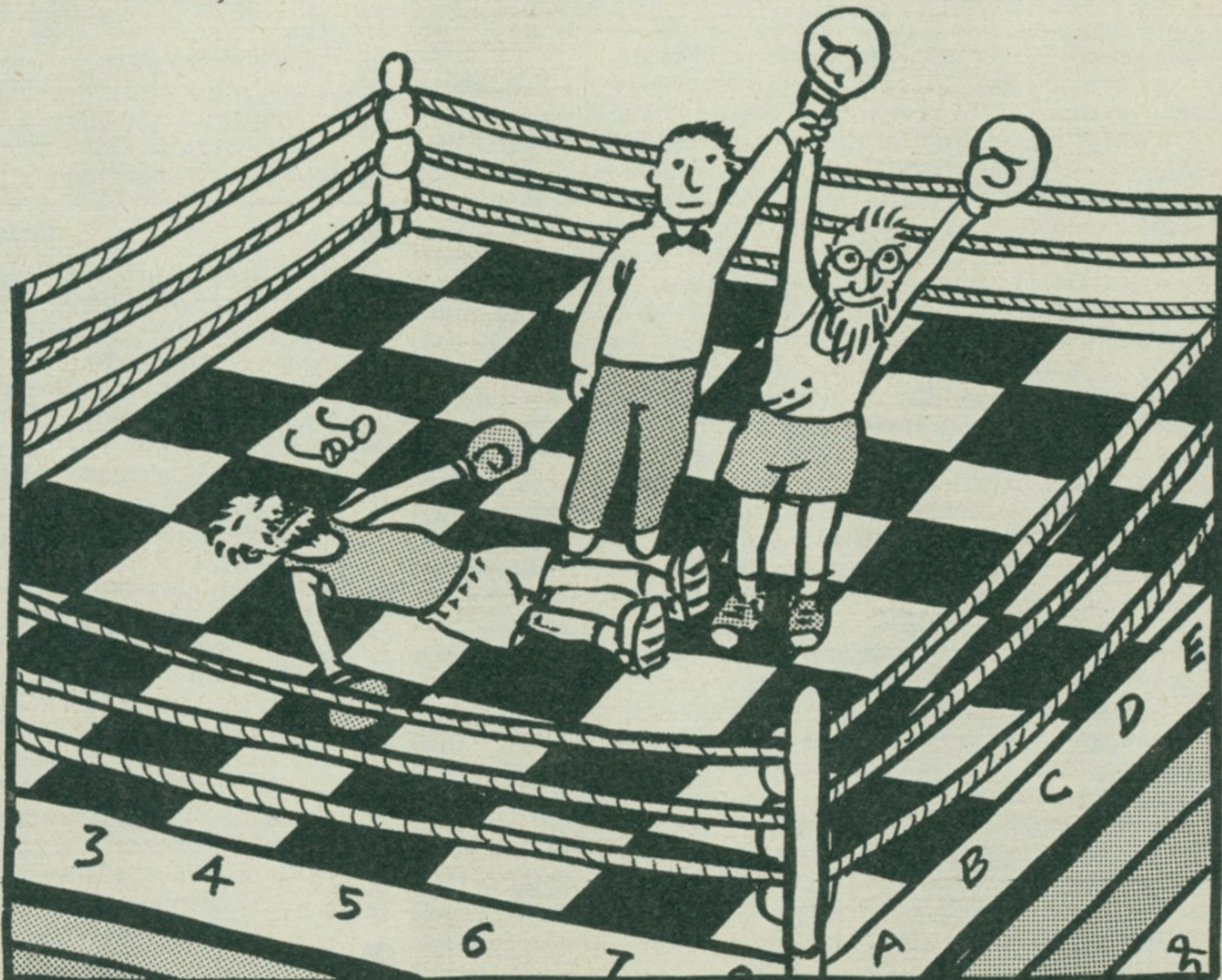
ЛОЈДОВА МИНИЈАТУРА

Када се помене лепота шаховске игре, често се помисли на славног мајстора у састављању шаховских проблема Семјуела Лојда. Он је имао само осамнаест година када је саставио овај проблем у коме бели има задатак да матира црног у два потеза.

Решење је парадоксално: 1. Да1! Црни не може да се рокира јер су му све фигуре на почетним положајима, што значи да је потез раније морао да игра краљем или топом.

С. В. Домазет

Илустровао: Растко Ђирић

ГАРАНТУЈЕМ СВЕТСКИ ХИТ

„Sugarcubes” су чудна група. Има их шесторо, долазе са Исланда и представљају један од најцењенијих састава такозване независне сцене. Текстови су им врло близу надреалистичке поезије, певање помало кричеће и припада необичном стилу певачице Бјорк, а понашање им одудара од свега што сам имао прилике да видим у рокенрол свету.

Срео сам их у Лондону где су се појавили да би представили нову плочу „Stick Around of Joy”. Бубњар Сиги одмах ми је показао мантил који је купио у Југославији пре две године када су наступали у Љубљани. Певачица Бјорк тражила је да је научим неку нашу народну песму. Извукао сам се са шпицом једне радио емисије што јој се допало па је током дана певушила: Думбара думбара дум, стара кола нови друм. Најмање су говорили о новој плочи. Занимљивије им је било да причају о својој издавачкој кући у којој претежно губе новац јер штампају своје књижице поезије и плоче других састава са Исланда. О томе како су Сиги и Мага, такође чланови групе, основали сопствени кабаретски оркестар а Инар сам себе интервјуисао на радију, о томе како све више слушају класичну музику, затварајући уши за колеге из поп рок света.

— Довољно је погледати топ листе и видети колико ту досадне музике има — каже Инар. — Било је ту и занимљивих група као „EMF” и цео денс покрет, али и то се полако губи. Наша музика је позитивна. Чак и када не разумемо најбоље сопствене текстове или зашто их пишемо, још увек смо позитивни.

И то је тачно. Од 1987. када су се појавили, и кроз сва три до сада објављена албума пружали су незашећерено веселе песме, нешто слично клоуну који је сваког тренутка на ивици да заплаче, а ипак то не учини. Забављени собом понашају се крајње опуштено и мимо правила шоу бизниса. Немају свог менаџера иако су имали већ две светске турнеје. Једино нису били у Јужној Америци јер, како каже Сиги, сувише су везани за своје породице и не желе предуго да одсуствују од куће. Зато су и тих неколико дана у Лондону искористили да дају што више интервјуа и врате се на Исланд. Зато и не желе да се преселе у Лондон јер им је Рејкјавик са својом атмосфером смиреног града много ближи. Можда баш зато и праве тако немирену музику.

П. Јањатовић

„Pet Shop Boys”

КАРИЈЕРЕ:

Нил Тенант, рођен 10. јула 1954. својевремено је био у фолк групи „Dust” али се занимао и за новинарство. Када је дипломирао историју, више се посветио новинарском послу и постао један од уредника у британском поп листу „Smash Hits”. У једној продавници научнофантастичних стрипова упознао је Криса Лоуа (рођен 4. октобра 1959) из групе „One Under The Eight” у којој је свирао клавијатуре, а у исто време студирао архитектуру. Две године су компоновали и правили демо снимке, а онда је Тенант, августа 1983. године у Њујорку, док је правио интервју са Стингом, упознао диско продуцента Бобија Орланда који је понудио да им направи професионалне снимке.

Рефрен као удица

Први сингл са песмом „West End Girls” постигао је извештан успех у Француској и Белгији, али не и у Енглеској. Други сингл са песмом „Opportunities (Let's Make Lots Of Money)” такође није успео да се домогне топ-листе. А онда су, у јануару 1986, стигли на прво место британске топ-листе, и то са песмом „West End Girls” коју је изнова продуцирао Стивен Хаг. Њихов деби албум „Please” такође је одлично прошао, а затим ређају хитове који су се прошле године нашли и на њиховом компилацијском албуму „Discography”. Он је, на одређен начин, заокружио њихову досадашњу каријеру. Поводом те плоче Нил Тенант је прво објаснио како је настала песма „It's A Sin” по којој је други албум добио име.

— Проводили смо доста времена у студију и Крис је стално свирао један доста познат и често коришћен акорд. Касније нас је Џонатан Кинг оптужио да смо ту песму украли из Кет Стивенсонове „Wild World”, али то није тачно. Касније је један музиколог објаснио да је тај акорд први пут, још у 17. веку, употребио Јохан Себастијан Бах. Дакле, Крис је то свирао и требало је један део да се употреби у рефрену, главној „удици” у песми, а речи „It's A Sin” (То је грех) дошле су ми саме од себе. Остатак текста за прве две строфе одмах сам написао. Крис ми је рекао да му текст изгледа сувише сложен, и да би требало да буде знатно лакши и привлачнији. Сложио сам се с њим, међутим, никако нисам успевао да напишем песму до краја и да у самој завршници направим неки паметан заокрет. У првој строфи рекао сам све што сам

Дуо „Pet Shop Boys” чине Нил Тенант и Крис Лоу који су, иако у тридесетим годинама, и даље идоли тинејџера захваљујући својим хит песмама

хтео, у другој сам имао осећај као када си у школи, док сам код треће, једноставно, стао. Одустао сам и направио песму у којој се строфе понављају.

Слично се догодило и са песмом „Being Boring” („Бити досадан”). У неким новинама прочитао сам те две речи и одмах склопио стих: Никада нисмо били досадни. Крису се то допало и одмах је дошао са музиком. У ствари, употребио је исте акорде као у песми „It's A Sin”. Ко год жели да напише класичну поп песму, треба да користи те акорде. Нема грешке. Гарантујем светски хит.

Крис задужен за иронију

У песми „Never Gonna Give You Up” Рик Естли је урадио исто то. Најбоље песме Стока, Екина и Вотермена имају те акорде. На тај начин наша песма је добила онај осећај оптимизма, међутим, имао сам невоља са писањем остатка текста. Сетио сам се позивнице за једну журку. На њој је писало: „Она никада није била досадна зато што се никада није досађивала”. И то сам употребио у првој строфи. Остало ми је само да уобличим слику. Знао сам шта хоћу да кажем, али то је било тешко сместити у ову прилично сложену мелодију. Решио сам да је завршим и сео за машину. Тада сам био у Минкени и зато се у тексту каже: „Сад седим окружен различитим лицима (У изнајмљеним собама) На страним местима”). Управо тако сам се осећао.

Када правимо песму, обично почињемо са великим идејама, а онда се трудимо да све сведемо на разумну меру. Људи су, такође, често прецењивали иронију у нашим песмама. Израз мог лица на омоту плоче „Discography” исказује оно због чега смо постали популарни: прикривену иронију. Али, када смо почињали, нисмо били иронични. „West End Girls” нема такву поруку: Песма „Opportunities” са оним „Хајде да зарадимо пуно пара” заиста је иронична. То је била Крисова идеја. Људи не знају да је код нас Крис задужен за иронију. Ја сам више сентименталан.

Наш последњи студијски албум „Behaviour” смртно је озбиљан, досадило нам је да будемо иронични. Зато више и не знам шта публика о нама мисли, али претпостављам да нас просечан слушаалац зна као дует где један носи тамне паочари и ништа не говори а други мисли да је јако паметан.

ТРАЖИЛИ СТЕ ПЕСМУ:

DON'T DREAM IT'S OVER

*There is freedom within, there
is freedom without
Try to catch the deluge in a
paper cup
There's a battle ahead many
battles are lost
But you'll never see the end
of the road
While you're traveling with
me*

*Hey now hey now
Don't dream it's over (it's
over)
Hey now hey now
When the world comes in
(comes in)
They come they come
To build a wall between us
But you know they won't win*

*Now I'm towing my car
there's a hole in the roof
My possessions are causing
me suspicion but there's no
proof
And the paper today tells of
war and of waste
But you turn right over to the
TV page*

*Now I'm walking again to the
beat of a drum
And I'm counting the steps to
the door of your heart
Only shadows appear barely
clearing the roof
Get to know the feeling of
liberation and relief
No no don't let them win
When the world comes in
(hey now hey now)
To build a wall between us*

Текст и музика: Нил Фин
Изводи: Пол Јанг

НЕ САЊАЈ ДА ЈЕ ЗАВРШЕНО

Постоји слобода у теби,
постоји слобода и ван тебе
Покушај да ухватиш олују у
папирној чаши
Битка је пред нама а многе
су већ изгубљене
Али никада нећеш стићи до
краја стазе
Све док путујеш са мном

Хеј сада, хеј сада
Не сањај да је завршено
(завршено)
Хеј сада, хеј сада
Када нам свет дође (дође)
Они долазе, они долазе
Да саграде зид између нас
Али знаш да неће победити
Сад шлепујем свој ауто,
рупа је у крову
Сумњичав сам због оног
што имам али то није доказ
А данашње новине пишу о
рату и губицима
Али ти одмах okreћеш на
стране са тв програма

Сад поново ходам пратећи
свој ритам
И бројим кораке до
вратница твог срца
Само се сенке појављују на
готово чистом крову
Морам да упознам осећај
ослобођења и олакшања
Не, не дозволи им да победе
Када нам свет дође (хеј
сада, хеј сада)
Да сагради зид између нас

ИЗЈАВА НЕДЕЉЕ:

„Када слушам Мадонине песме, ништа не осећам. Не могу да се поистоветим с њом јер се њена музика састоји само од продукције и паковања.”

Ерик Клептон

ФАНТАСТИКА

Уређује др Зоран Живковић

КАДА

ДАРКО МАЦАН

ЈУЧЕ

БУДЕ

СУТРА

Гуран Невични, заступник Савског округа у Земаљском већу, упорно је захтевао већ четврти дан да му се додели првенство излагања пред Већем.

Сенат се двоумио да ли да му допусти тако нешто. Невични је био један од млађих већника, а и птице на грани знале су да Председништво не верује никоме млађем од сто тридесет и једне. Младост, повезана с хиперпанкерском прошлосту и одлучношћу којом је Гуран прилазио сваком новом задатку, није била добра препорука за улазак у круг оних који заиста имају власт и којима је најдража одлука било одгађање одлуке за сутра, идуће недеље, новог столећа.

Али, Невични је био упоран као мазга. Не као Мазга, онај нови модел хувера, већ као мазга, животиња чије је изумирање спречено у последњи час. Тврдоглаво је истрајавао на важности најновијих сазнања у вези са случајем хаварије крстарице „Монолит“.

А случај је од почетка био муњак. Крстарица „Монолит“ била је једна од последњих из старе гарде, оне за вишестратну употребу. Малобројна посада давала је све од себе да је оспособи за сваки нови лет. Коначно, с последње мисије није се вратила. У једном тренутку, једноставно је нестала са свих сензора. Нађена је, три дана касније, с полуделим и дванаест година старијим капетаном у контролној кабини како бесциљно плута према Сиријусу. Рутинска истрага закључила је да је

капетан сишао с ума након што је нестало остатак посаде, а он покушао да сам обави све радње потребне да задржи брод на курсу. Питањем где је и како нестала посада бавила се жута штампа пуна два дана, а Веће ни толико. Међутим, група фанатичних заљубљеника у старе бродове „загризла“ је случај и слала Већу ноту за нотом притискајући га на сваки могући начин да оживи истрагу. Нико из Сената није сматрао да је случај вредан труда, али се морало мислити на слику у јавности па је муњак уваљен Невичном.

То је Сенату донело само нове главобоље. Јер, мамлаз је заиста ишчепркао нешто. И хтео је с тим пред Веће, где је шести дан и доспео. Највише због тога што је већник, задужен за случај производње папира довољно танког да нови, десет

хиљада страница дуг, Кингов роман стане у један табак, одложио своје излагање до идућег младог Месеца.

Гуранов излазак за говорницу праћен је бурним негодовањем и кишом холограмских јаја.

– Бууу! – једногласно су викали представници колонија. Наш народ скапава од глади због ваших увозних приоритета, а ви нам ту замазујете очи причама! Никога не занимају неки уклету Холанђани!

– Ко то каже? Ко то каже? – узалуд им се опирао усамљени глас представника Холандског дистрикта. Гуранов експозе могао је да почне тек након што је председавајући, кроз инјекције уграђене у фотеље, најбучнијима убризгао благе седативе.

Поштовани већници – почео је Невични и на брзину одрецитовао свих три стотине и дванаест поздравних фраза које су се у протоколу уврежиле с годинама постојања Већа. –

Технички извештаји показују да ни један излаз крстарице није отворан од поласка. Такође, према подацима поузданих Настасових рачунара...

— Доста с баналностима док светови умиру искоришћени — устао је Салдо, представник једне од колонија.

— Чујмо, чујмо! — прекинуо га је делегат Настасове индустријске области.

— ... маса рециклирана у току лета не одговара маси несталих чланова посаде, што ослобађа капетана неких оптужби — настављао је Гуран док су седативи пунили колоништу. — Ни потрошња јестивог уља није довољно велика да би оправдала неке друге оптужбе. И тако даље, и тако даље... Сва рационална објашњења падају у воду пред овим злочиним у затворској соби. Сва, то јест, док остајемо у оквирима тродимензионалне физике, све док не помислимо на временску бомбу!

Не можемо рећи да је тада у сали настао пакао. Пакао је релативно сталожено место на коме свако ради свој посао осим момка задуженог за климатизацију. Хаос који настане у већници када заступници чују оно што не би хтели да чују може да се упореди само са њим самим, а и то не баш увек. Након Гуранових речи, гвајански посланик извршио је колективно самоубиство, а кардинал Бертини прешао у будизам. Од меморандума је направљена ватрица на којој је краљичин емисар испечен с преливом од нане. Када је увидео да ни будизам није бег од целибата, Бертини је основао властиту секту. У кошаркашком турниру Кинези су први пут победили. Оборен је рекорд у броју учесника у групном силовању који је до тада држала једна група француских првака. Због сличности одеће с католичким кардиналом, грешком је устрељен поглавар Цркве развратних Бертини Изопачени. Крв је текла као вода, а седативи као крв. Касније су се сви сложили да је то била најбоља седница у овој деценији и да је штета што неко још раније није поменуо временску бомбу.

Временска бомба остављала је, тако је барем теорија тврдила, наше три димензије на миру разарајући само ткиво времена, бацајући своје несрећне жртве напред и

назад дуж временског тока. Не изазивајући физичка оштећења, већ бројне временске парадоксе, бомба је неповратно оштећивала лабилну психу појединаца и многа цивилизацијска достигнућа. Знатно раније замишљени, принципи бомбе никад нису спроведени у дело. Популарна теорија била је да пробне експлозије прототипа бацају научнике увек поново у почетну фазу експеримента те да је практична употреба експлозива неизводљива. Но, ако је Гураново излагање било иоле истинито, неком је успело да доврши најстрашније оружје свих времена (ако допуштате игру речи).

— И ја знам ко стоји иза свега! — грмио је Невични с говорнице. — Тачно у тренутку и у непосредној близини места на коме је „Монолит“ нестало налазио се још један брод. У мојој руци су белешке сензора које упућују да је мали пројектил испаљен у смеру „Монолита“ управо са тог брода. Са „Економије“, брода уједињених колонија.

Сви се погледи окренуше према седиштима колонијалних заступника. Један од њих, Расход, устаде, тешком муком борећи се против седатива и испод капута извуче нешто веома слично будилнику с детонатором.

— Куцнуо је час, Земљо, да платиш за своје злочине. Овај тренутак истине окренуће и прошлост и будућност против тебе! — загрми па додаде нормалним гласом: — Прошлост и будућност схватате виц, зар не? — па загрми поново: — Не знате ни дан ни сат када ћемо...

— Скрати и бацај бомбу! — просикта Улог, његов саборац, превише омамљен да би могао и да се придигне.

— Али сад долази онај баш добар део о историји која их неће памтити... — побуни се говорник.

— Бацај!

И Расход баци.

Гуран Невични, заступник Савског округа у Земаљском већу, упорно је захтевао већ трећи дан да му се додели првенство излагања пред Већем како би изнео нове чињенице о хаварији „Монолита“. Но, Веће је имало пречег посла. Кардинал Бертини доживео је баш тог јутра нервни слом пронашавши властито мртво тело испред седишта у великој сали.

ЕНИГМАТИКА

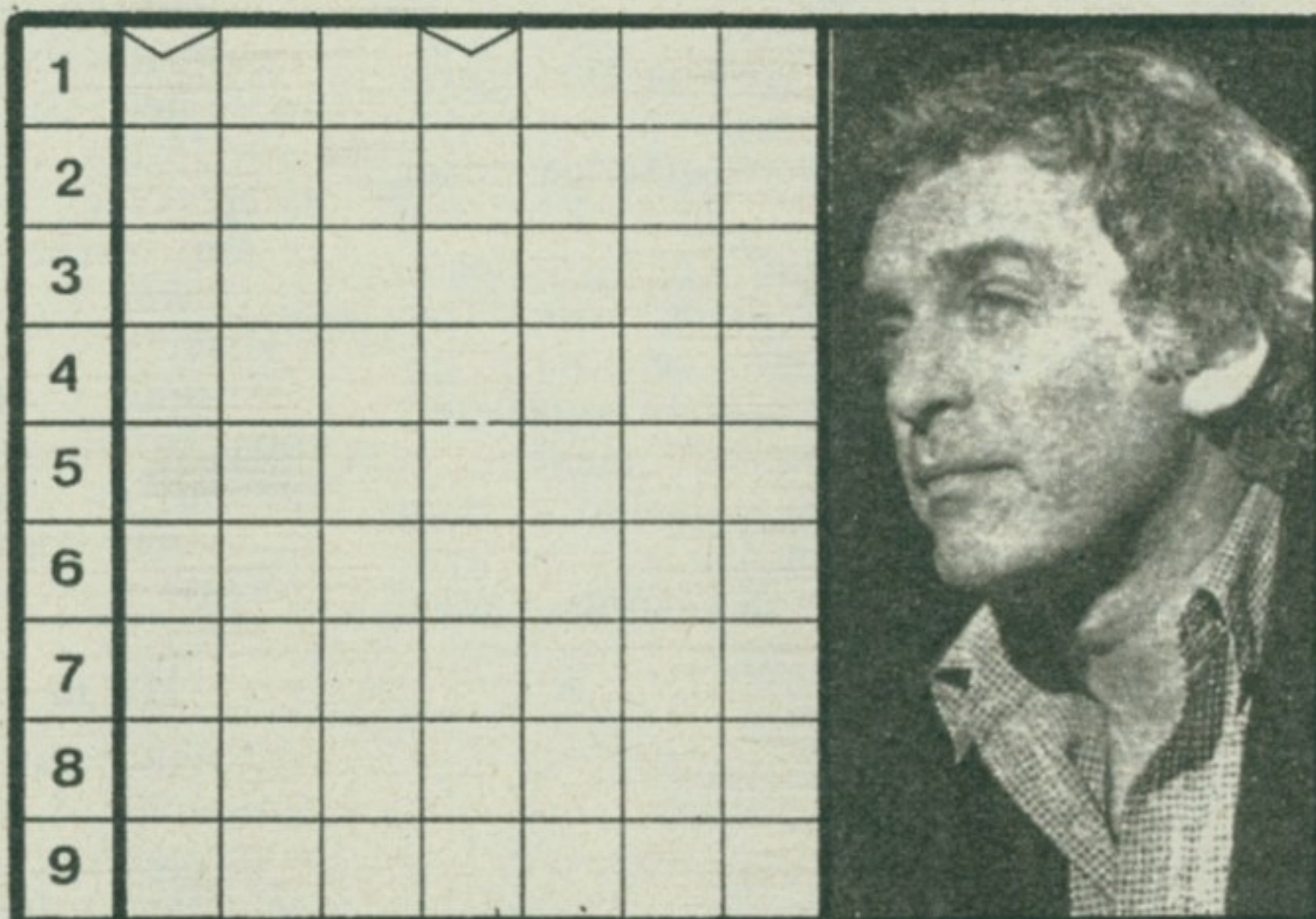
Припремају: М. Јеленковић и З. Зељковић

ИЛУСТРОВАНА ИСПУЊАЛКА

Од слогова: АЛ, ВАР, ВАЦ, ГА, ГО, И, ИН, КОСТ, ЛАР, МА, МА, МЕНТ, НАТ, НАХ, ЊЕ, ОК, ПИ, ПОД, РЕС, СИ, СТО, ТО, ТР, ТРИ, ФЕР, треба да према датим описима саставите речи и упишете их у лик.

ВОДОРАВНО: 1. Материја која потпомаже врење хране, ензим, 2. Хоботница, 3. Викање, 4. Искрцај робе, 5. Особина реског, оштрина, 6. Зборник дела више аутора, 7. Наслови, 8. Радник у трговини, 9. Сплетка.

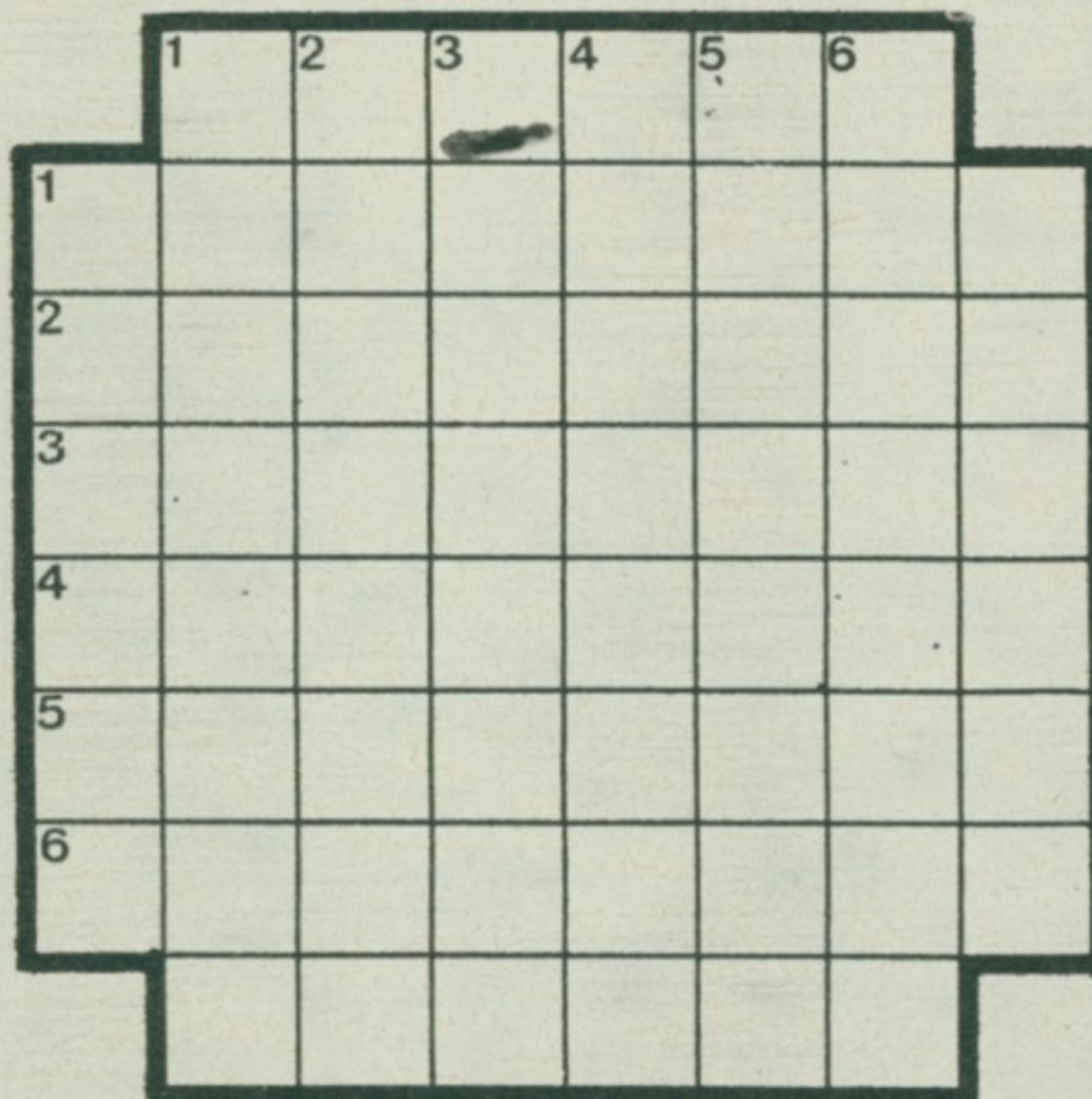
Уколико сте тачно решили испуњалку, у првом усправном ступцу добићете најпознатији роман личности са слике, а у четвртном његово име и презиме.

МАГИЧНИ ЛИК

ВА, ДО, И, И, ЈА, КО, О, ПЛО, ПРЕ, РА, РЕД, РИ, РИ, СТО, СТОН, ТЕ, ТЕ, ТЕ, ТИ, ТИВ, ЧАРЛ.

ВОДОРАВНО И УСПРАВНО: 1. Врста плеса, 2. Поново отети, 3. Периодично смењивање пољопривредних култура на једном земљишту, 4. Искрцај (мн.), 5. Учестали, итеративни глагол, 6. Сплеткарска група, клика.

РЕШЕЊЕ НА СТРАНАМА МАЛЕ ПОШТЕ

Пустите свог пацова да се слободно шета по стану пошто је он радознала животиња, навикла да увек нешто њушка. По ноћи га можете примити у кревет, он ће се завући у најтоплији кутак и биће срећан. Само га држите на оку јер се може десити да ујутру откријете да је себи прогризао дубоку јазбину у вашем душеку...

Воле да се мазе

Не, реч „пацов” није грешком употребљена у овим саветима. Гајење пацова као домаћих животиња откривено је у Енглеској крајем шездесетих година. Данас их држе многи љубитељи животиња, посебно млади и деца. Основан је и „Клуб пријатеља пацова”. Шире се и по другим земљама. У Немачкој их већ има око 25.000. Да човек не поверује да је то иста она животиња од које се већина људи грози, коју трују и тамане као штеточину и преносиоца заразе.

Ономе који се определио за овако необичног љубимца стручњаци препоручују да за почетак набави два пацова истог пола. Најмање два зато што су пацови велике „мазе” и стално траже телесни контакт. Они ће се и с вама мазити (радо се завлаче у рукав или седе на рамену), али ако нисте спремни да излазите у град с пацовом у недрима, боље је да их буду двојица који ће се узајамно тешити и грејати. Двојица или две, али не мужјак и женка, иначе ћете за неколико неде-

ВОЛИТЕ ЛИ ПАЦОВЕ?

ља имати препун стан репатог подмлатка.

По дану, како је већ речено, пацова треба што чешће пустити да се шетка по стану. При том је неопходно заштитити осетљиве комаде намештаја и електричне кајтане, јер пацов је глодар. Његови зуби расту целог живота и он мора о нешто да их бруси. Зато му треба редовно давати орахе, сув хлеб (тврђ као камен) и комаде дрвета. Против свог „газде” пацов неће употребити зубе, осим ако га уплашите или га незгодно ухватите.

По ноћи је пацова најбоље држати у кавезу, али не претесном. Недостатак животног простора делује убиствено на ову животињу. За пар пацова, кажу стручњаци неопходан је кавез од најмање 90 центиметара дужине, 50 cm ширине и 75 cm висине. Пошто пацови воле да се завуку у мрачни кутак, један угао кавеза треба обложити плочама од тврде пластике, отпорне на грицање.

Имајте у виду да су пацови прави уметници у бежању и да се провлаче кроз отвор величине петодинарке. И бравицу на вратима кавеза отварају као од шале. Једино их катанац може задржати.

Не заборавите витамине

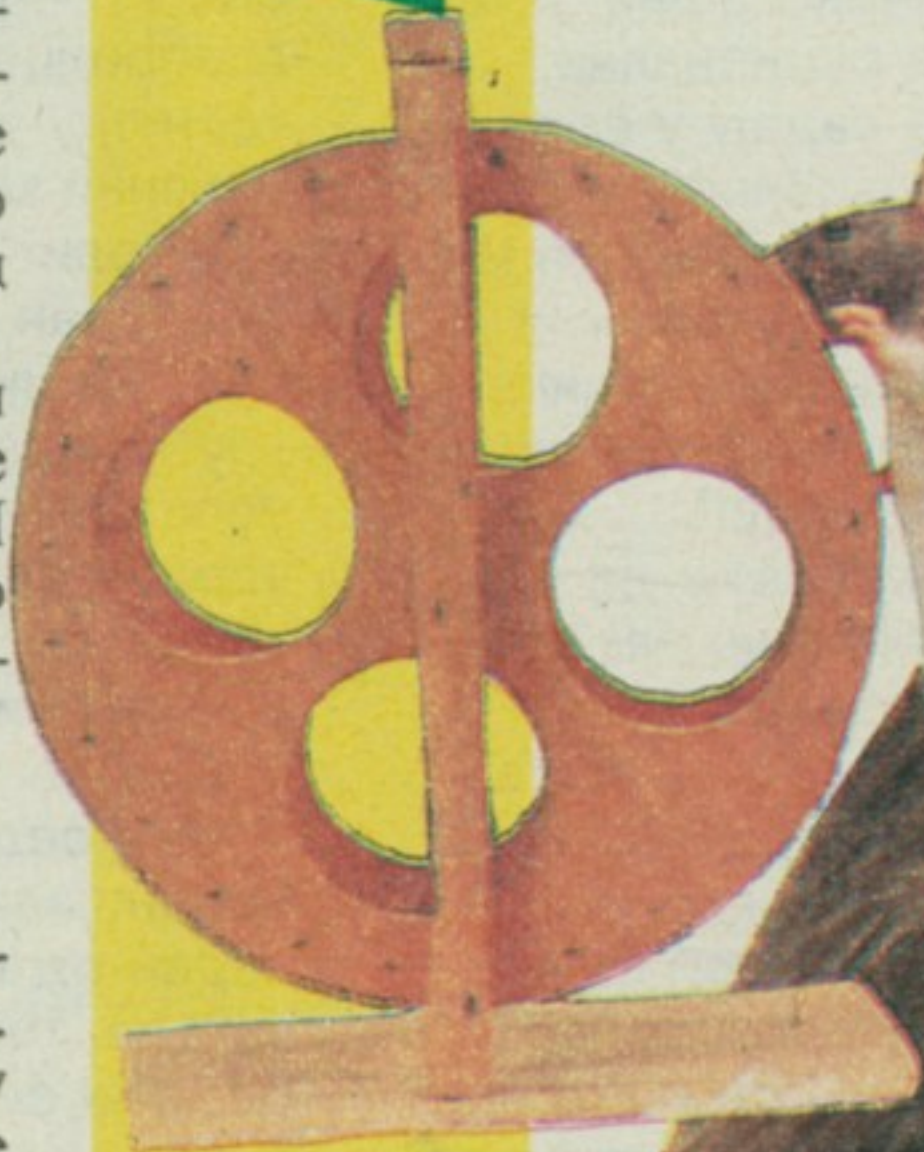
Слично мачкама ови радознали глодари воле да се крећу у неколико равни. У природи дивљи пацов, од кога потичу све наше кућне врсте, гради подземне јазбине са много ходника и просторија различите висине. Зато би и кавез морао да има бар два „спрата”, међусобно повезана лествицама, стрмим равнима или цевима од керамике. Под кавеза треба прекрити исцепканом новинском хартијом, потпуно сувим сеном или сламом, а један угао одвојити за „тоалет”. Одомаћени пацови, на жалост, нису тако чисти као њихови дивљи рођаци, па је неизвесно да ли ће свој WC употреб-

АКРОБАТА

НА

ДВА

СПРАТА

Мада га се већина људи ужасава, пацов може бити идеалан кућни љубимац који се одазива на име, умиљава се газди и приређује му акробатске представе

љавати или не. У сваком случају, вреди покушати.

Пацови се прилагођавају најразличитијој клими, али су веома осетљиви на хладноћу и промају. Зато кавез треба да буде на заклоњеном месту, а околна температура не би смела никада да пад-

не, испод седам степени. Једу свашта, али кад могу да бирају, предност дају биљној храни. Најбоље је хранити их зрневљем разних врста, сушеним воћем и орасима. Томе треба свакодневно додати и свеже воће, ради витамина. Свежа вода им се даје као и птицама, у појилишту причвршћеном за решетку кавеза.

Осећај за друштвени живот једна је од главних особина ове животиње. Међу научницима често се препричава следећа анегдота: два пацова су прелазила преко дворишта. Власник куће замахнуо је лопатом и једнога на месту убио. Други пацов, на његово чуђење, није ни покушао да бежи. Утврђено је тада да је слеп и да се држи за једну сламку, помоћу које га је његов здрави друг вукао преко дворишта.

Дивљи пацови живе у заједницама које обухватају сву ширу родбину, од чукундеде па до „браће од стрица“ шестог колена. У племену влада слога, туче су ретке. Као и код других друштвених животиња, постоји хијерархија, али лабава. Мужјаци вишег ранга не понашају се нарочито строго према женкама и младима. Мајке одгајају младунчад у посебно заштићеним „породилиштима“.

Пацовски језик за нас је под нормалним условима нечујан, пошто се споразумевају вибрацијама у области ултра-

звуча. Кад се наљуте, ипак испуштају гласне крике које људи истанчаног слуха чују као звиждање.

Паметан као пчелица

Поред најчешће сиве боје пацови могу бити црни, мрки, црно-бели, мрко-бели, бели или жућкасти. Доста су чести албиноси (са црвеним очима), које треба разликовати од обичних белих пацова (с тамним очима). Стручњаци саветују да ваша два мужјака односно женке узмете у разним бојама, да бисте их лакше разликовали. Младунци различитог порекла међусобно се лепо слажу, али одрасли не трпе „туђинце“. Новог пацова треба оставити неколико сати у кавезу с храном и водом, па га тек касније пустити у шетњу.

Пацови су изузетно спретне и паметне животиње. Могу километрима да пливају, да роне (кроз канализацију, на пример), умеју шапама да улове рибу. Кроз олуке се пењу вертикално навише, све до крова десетоспратнице. За пузање им је добар сваки ослонац, тако да преко ужади доспевају на бродове, а преко електричних водова у зграде. Својим финим њухом могу да осете и најмањи траг отрова у храни. За сваки случај, имају своје „кушаче“ чија је дужност да први пробају непознату храну. Остали чланови породице чекају да виде шта ће се догодити „дегустатору“, па тек онда и сами приступају јелу.

Све ове и друге вештине могу вам приказати и припитомљени пацови у вашем стану. Брзо науче да се одазивају на име, изводе акробатске вештине, пенетрају се с првог на други „спрат“ и опет доле, до изнемоглости. Укратко, пружају вам сталну забаву и много љубави. Под условом, наравно, да и ви њих одгајате с истом таквом љубављу.

С. С.

Уређује: Вито Недељковић

Илустровао: Љубомир Милојевић – Љубац

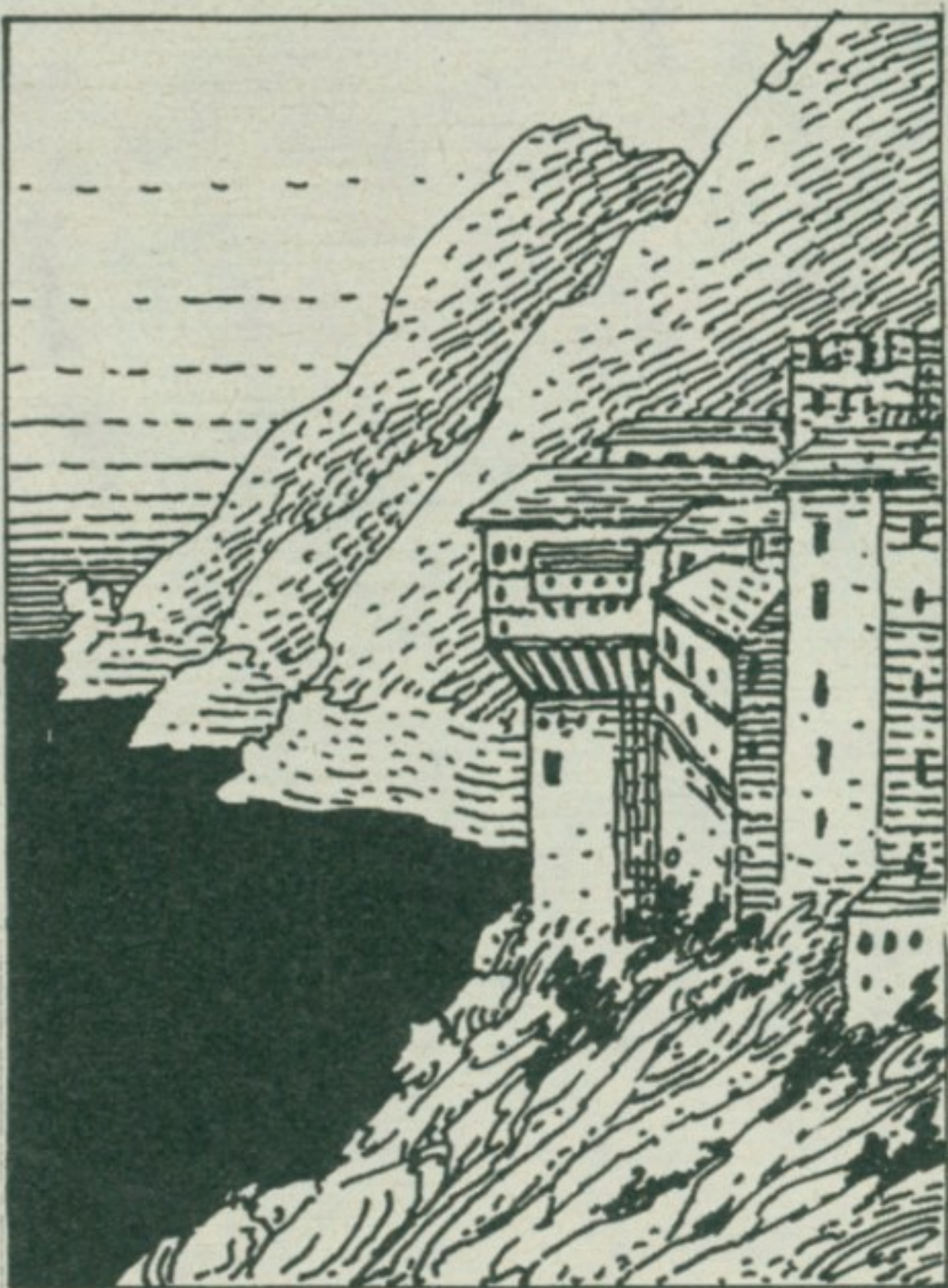
Свето правило Свете Горе

Како је дошло до тога да је у манастиру Хиландар на Светој Гори забрањен приступ женама?

ВУКАН Ч.
Коцељево

Најстарија православна манастирска колонија Света Гора на Атосу у Грчкој постала је недоступна женском роду захваљујући старом предању које каже: На Свету Гору сишла је Богородица да проповеда веру свог сина. У славу њеног имена Константин Велики сазидао је овде три храма, а Теодосије Велики допунио је ово дело. Теодосијева кћерка Пулхерија (5. век наше ере) сазидала је још два храма, али никада није смела да заноћи на Светој Гори. Разлог њеног страха није познат.

Кад је једном дошла да разгледа храм, задужбину свог оца, на улазу ју је зауставио строги глас Богородице наредивши јој да се врати. Од тог дана, казује предање, решено је да женска нога не сме да крочи на Свету Гору.

Откуд Домазет

Доскора сам мислио да моје презиме (Домазет) нема неко одређено значење, али ми је наставник историје казао да је оно кованица од – домаћи зет. Да ли је у праву?

СЛ. ДОМАЗЕТ
Београд

Највероватније да је твој наставник у праву. Овај израз – домаћи зет или домазет – потиче из јужних крајева Србије где је „удаја“ мушкараца веома честа појава. Наиме, девојка јединица доброг имовног стања тражи мужа који пристаје да се досели у њену кућу, односно призети, како се каже у нашем народу. За младића који је дошао у тастову кућу каже се, најчешће са потцењивањем, да је „домазет“. На то су обично пристајали сиромашни младићи који немају никакво наследство.

Татари – дипломатски курири

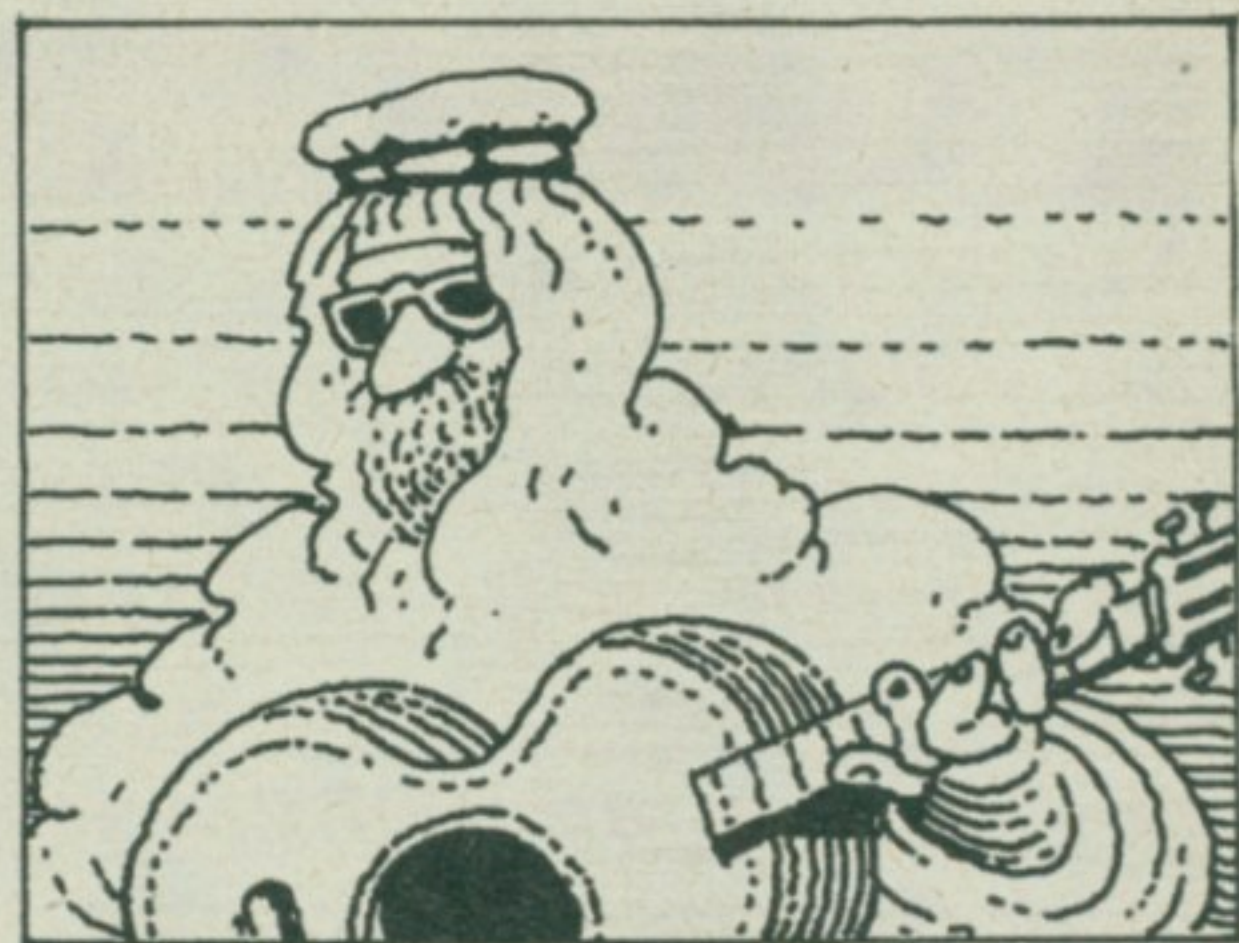
Прочитао сам како је кнез Милош имао „поверљиве и брзе татаре“. Да ли је кнез Милош имао на двору праве Татаре?

АЊА РАОНИЋ
Шабац

Не ради се о правим Татарима, народу монголског порекла, који су имали брзе коње и били ненадмашни јахачи, већ о поверљивим људима вичним јахању. Били су нека врста дипломатских курира и носили поверљиве поруке. Нарочито их је ценио кнез Милош, имао их је и Карађорђе. Обојица су татаре добро награђивали. Најпознатији татарин био је Богдан Ђорђевић који је 1830. године из Истанбула у Крагујевац донео копију Хатишерифа за пет дана, што је тада била невероватна брзина. Татаре су веома ценили и у Црној Гори.

Овај начин преношења порука наслеђен је од Турака и био је веома добро организован. Постојале су посебне станице – мезулане – у којима су се уморни коњи замењивали одморним а татари имали кратак одмор и окрепљење.

Арапски инструмент

Занима ме првобитни облик гитаре и да ли су је Шпанци обликовали према свом старом инструменту лутњи?

Д. КОНАТАР
Подгорица

Најпре морамо да ти кажемо да гитара није шпански већ арапски инструмент. Њу су у 8. веку у јужну Италију и Шпанију донели Арапи приликом освајачког похода на ове земље.

Пошто има жице, припада породици лутњи мада се по облику доста разликује од њих. Пошто је гитара веома популарна у Шпанији, где живи неколико врхунских музичара на овом инструменту, и увек их је било, уврежено је мишљење да је она шпански национални инструмент.

Пегнице Изабел Ипер

Имам озбиљних невоља с пегима на лицу. Због њих ме сви пријатељи задиркују, а, што је најгоре, са појавом првих сунчаних дана оне се још више истичу. Чула сам да је „Забавник“ писао о неком леку који уклања пеге, али ја то ни сам прочитала.

ГАБРИЈЕЛА – ГАБИ
Београд

Прави лек за уклањање пеге на лицу не постоји. Нешто што може да их ублажи јесте антипиринска крема коју праве и продају све апотеке. Пре него што изађеш на сунце намажи лице, али ипак треба да избегаваш да га дуже излажеш сунчевим зрацима.

Твојим пријатељима те пегнице су, највероватније, симпатичне и зато те задиркују. Шармантна Изабел Ипер има пеге на лицу, па јој то не смета да буде најтраженија глумица француске кинематографије. Слично је и са Маризом Беренсон, холандском глумицом.

Музикални песак

Колико има истине у томе да пустињски песак може да прави такве звукове као што су бубњање и рикање (као рика камила), а кажу да може да произведе и звуке сличне оргуљама.

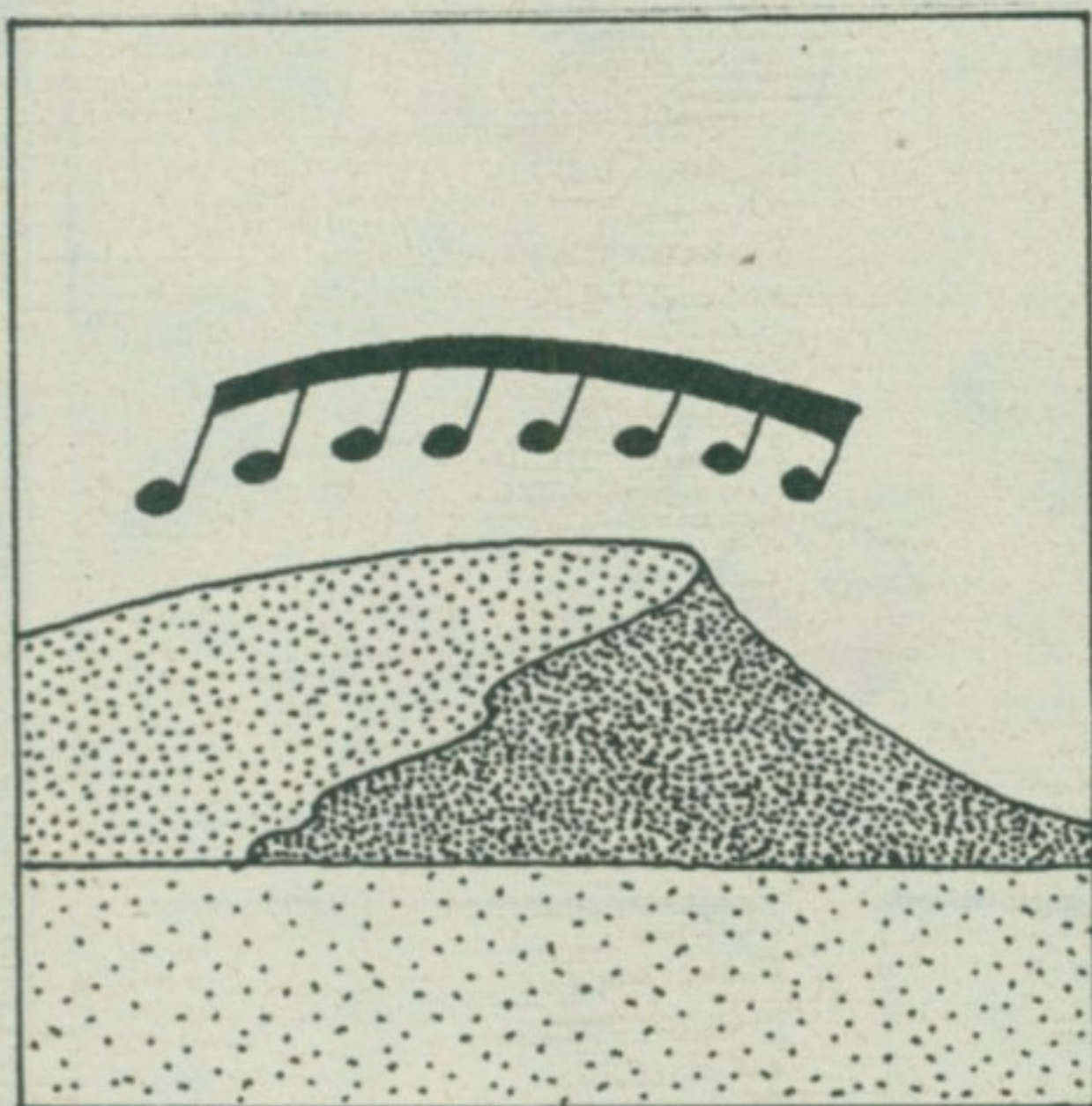
БРАНКА
Деспотовац

Још у легендама које потичу од пре петнаест векова помињу се чудни звуци које производи пустињски песак на динама. Каже се такође да се поред пиштања и хукања јасно чују и звуци добо-

ша неког невидљивог добошара или рика невидљивих камила. Јављали су се и дубоки тонови, веома слични онима које производе оргуље. Неке легенде, опет, кажу како су се у пустињи чула звона неког закопаног манастира.

Утврђено је да се неки од ових звукова обавезно јављају када слој ужареног песка почиње да се обрушава низ стрмину високих дина. На пример, у пустињи Калахари хучање песка јављало би се када би човек почео да хода. Има научника који тврде да сви ови звуци могу да буду производ електростатичког пражњења проузрокованог обрушавањем веома сувог песка низ странице дина. Утврђено је, рецимо, да плитко закопана лопата у песку дине даје дубок тон попут оргуља или чела.

Осим што може да произведе све ове звукове, познато је да песак са дина може и да превари очи уморних путника и да у фатаморганској слици дочара изглед неке оазе са толико жељеном водом и хладовином палми.

Хоћу најпаметнијег

Помози ми. Желим да купим пса (штене) који је најбољи за дресуру или је најинтелигентнији, где могу да га набавим и по којој цени?

**БОРКО
Смедерево**

Од свих паса немачки овчар најлакше савладава обуку и никада не заборавља

оно што научи. Зато се ова раса најчешће користи у полицији и војсци (граничарски пси). На другом месту је боксер.

Једина адреса, са ценом штенади немачког овчара, јесте: А. Милошевић, Улица 31. српске бригаде 36/а, Бариш. Цена: 150 DEM, у динарској противвредности. Штенад су шампионског порекла.

Мирослав Илић, Ђуре Јакшића 1, 34000 Крагујевац – 12 година, сакупља марке.

Сања Лукин, Светозара Милетића 38, 26207 Идвор – 9 година, сакупља налепнице, кесице од бомбона и постере.

Александра Лучић, Р. Јанковић 10, 71000 Сарајево – 11 година, сакупља салвете.

Маријана Мојсиловић, Мирка Томића б.б., Брегово Брдо, 37000 Крушевац – 10 година, сакупља салвете и постере.

Милица Ђокић, Савска 12, 26000 Панчево – 13 година, сакупља постере и украсне коверте, воли рок музику.

Гордана Николић, Иве Андрића 24, 21400 Бачка Паланка – 15 година, воли музику и дружење.

Верица Ефремова, Илинденска 41, 91442 Демир-Капија – сакупља марке, украсна писма, гумице и налепнице, воли музику.

Адана Харбиња, Раве Јанковић 36, 71000 Сарајево – 11 година, воли филмове и музику.

Ohene Osman, P.O. Box 1094, Teshie Nungua Estate, Accra, Ghana – 16 година, воли музику, спорт и филм, хоби му је вожња бициклом.

Тијана Васиљевић, Гундулићев венац 29, 11000 Београд – 13 година, сакупља украсна писма, оловке, гумице и салвете.

РЕШЕЊЕ ЕНИГМАТИКЕ

КОМБИНОВАНА ИСПУЊАЛКА – ВОДОРАВНО: фермент, октопод, лармане, истовар, рескост, алманах, натписи, трговац, интрига.

МАГИЧНИ ЛИК: чарлстон, преотети, плодород, истовари, итератив, котерија.

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

БРОЈ 2105

YU ISSN 0032-339X

Први број Политикиног Забавника изашао је 28. фебруара 1939. године.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11001 Београд, Македонска 29

Главни и одговорни уредник
Зефирино Граси

Помоћник главног уредника
Славољуб Кеџић

Уредник стрипа
Мирјана Маринковић

Ликовно графички уредник
Соња Јашовић

РЕДАКЦИЈА:

Диего Варагић, Олга Вукадиновић, Бојана Дожић, Светлана Ивановић, Мина Илић, Мирјана Крстуловић, Иван Лончар, Петар Милатовић, Вера Милићевић, Весна Минић, Нада Невајдић, Вито Недељковић, Биљана Орловић, Љубомир Патрновић, Весна Софреновић, Војислав Стаменовић, Недељка Сташић, Миленко Тодоровић и Бранислава Црномарковић.

ТЕХНИЧКА РЕДАКЦИЈА:

Душан Глушац, Радоје Савић, Зоран Петканић и Радана Весовић

СЕКРЕТАРИЈАТ:

Јованка Војводић, Олгица Стаменић и Зорица Филиповић

Редакција „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК“ Македонска 29, 11001 Београд, Поштански фах 124. Телефони: секретаријат 324-471, редакција 324-483, техничка редакција 326-620, централа 324-191 и 325-761, претплата: 328-776. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Маркетинг агенција: Македонска 31/1, телефон 320-645. На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СР Србије, број 413-2973-02 од 22. I 1973. године не плаћа се порез на промет.

ПРЕТПЛАТА ЗА НАШУ ЗЕМЉУ:

Месечна 554,00 динара, тромесечна 1.662,00 динара, полугодишња 3.324,00 динара.

Претплата се врши на жиро-рачун број 60801-603-24875, уз обавезну назнаку НИП „Политика“ – ПРЕТПЛАТА НА ЛИСТ „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК“

ОБАВЕШТЕЊЕ ПРЕТПЛАТНИЦИМА

Обавештавамо претплатнике који врше претплату за иностранство, да НИП „Политика“ убудуће искључиво прима претплату преко „EXIMPO“ – AG, CH – 5034 SUHR, Bernstr- West 64, Schweiz. Тел. 310470 и 71, на КОНТО: FAX 310472 NEUE AARGAUER BANK, AARAU, Baahnhofstr. 49, CH – 5001 AARAU, Schweiz, Конто број: 21.4957.057.6

ПОЛУГОДИШЊА ПРЕТПЛАТА ИЗНОСИ:

САД	USD 35.-
СР НЕМАЧКА	DEM 89.-
ШВЕДСКА	SEK 374.-
ФРАНЦУСКА	FRF 211.-
ШВАЈЦАРСКА	CHF 70.-

Трошкови АВАО превоза плаћају се посебно, независно од претплатне цене листа.

Директор
др Живорад Миновић

ИМПРЕСУМ (латински IMPRESSUM), штампана ствар, штампање, по закону обавезно означавање имена издавача и уредника, одговорних за садржину часописа.

